

GROOVE

Nummer 8 • 2009 Sveriges största musiktidning

• Mange Schmidt • Snutjavel • Citizen K
• Anton Kristiansson • Dufvan • Berget
Prenumeranter för
Unik CD

JOSÉ GONZÁLEZ

tar avstamp mot nya tider

Juliette Lewis

The Mary Onettes

Vladislav Delay

The XX

Makthaverskan Skatan
Mofeta & Jerre Eva Simons
Tyred Eyes Mono Stereo

ART PERKA/ALVINEN

- 5 Juliette Lewis**
  - 7 Vladislav Delay ▲**
  - 8 Jag är ledsn, men jag genomskådade Jari Haapalainen**
  - 8 I musikens fotspår**
  - 10 Blågult guld**
Mono Stereo
Tyred Eyes
Skatan
Mofeta & Jerre
  - 13 The Mary Onettes**
  - 15 The XX**
-
- MARTIN HAUSLER
- 15 Eva Simons ▲**
-
- HÅKAN MOBERG
- 16 José González ▲**
  - 20 Makthaverskan**
  - 22 Liverecensioner**
Camera Obscura, Editors, JJ, Pacific!
  - 25 Skivrecensioner**
  - 31 Groove CD 8 • 2009**

LEDARE

Ljud och dess påverkan på öronen

En liten person som bara levtt i drygt två månader kan inte hinna göra intryck på så många sätt. Och som andra bebisar har min son ett begränsat antal strängar på sin lyra. Lite ögonkontakt, vift med armarna och några leenden kan jag räkna till.

Människans mest ursprungliga uttrycksform bemästrar han dock till fullo, för hans stämband är det sannoligen inget fel på. Även om jag försöker lära honom ett och annat om begreppet less is more. Lite melodi hade inte skadat heller. Men jag tänker mig i alla fall att han har förutsättningarna att bli sångare någon gång i framtiden. Om han inte använder upp hela det vokala förrådet innan han fyller ett.

En artist som går tillbaka till grunden i sitt musikskapande och håller det basic är José González. Vi följde honom en dag på Reeperbahnfestivalen i Hamburg nyligen, på en av hans få spelningar det senaste året. Efter åtskilliga världsturnéer har han dragit ner på tempot, men musiken finns så klart fortfarande alltid där. Reportaget blev vi alla jättenöjda med.

Musikaliskt förlitar José sig på rytmen. Han skapar stämningar med enkla medel, och har klarat sig bra på det. En mer jordnära miljonär får man leta efter. Precis så vill jag att min son ska bli när han blir stor. Jordnära alltså. Och fortsätta att hålla det enkelt. Hittar man nåt som funkas så behöver man inte fixa till det.

Men jag tror även på utveckling och nyfikenhet. Det gör José också. Och det kommer jag att inpränta hos lille Vincent, som kanske aldrig blir en skolad sångare, men kanske vill fortsätta att stå i centrum även efter uppväxten. Vi får se vad som händer. Fortsättning följer.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsfoto
Håkan Moberg

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon **031-833 855**
Elpost **info@groove.se**
Plusgiro **18 49 12-4**

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Oscar Andersberg	Daniel Magnusson
Dan Andersson	Håkan Moberg
Jonas Appelqvist	Emma Rastbäck
Roger Bengtsson	Tor Rossing Öberg
Rasmus Blom	Anders Samuelsson
Jenny Brinck	Björn Schagerström
Simón Bustamante	Magnus Sjöberg
Nina Einarsson	Mathias Skeppstedt
Jonas Elgemark	Edith Camilla
Fredrik Franzén	Svensson
Anna Gustafsson	Daniel Swedin
Robert Lagerström	Anders Teglund
Hans Larson	Michaela Tungström

Praktikant **Hanna Lindahl**

Tryck **Kungsbacka Graphic**

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

*coolness
incarnate*

Kristian Anttila
G5125 Electro, Hollow Body, BL
e: fenderscandinavia@fender.com

© 2009 Gretsch Guitars. All rights reserved.

GRETSCH®
That Great Gretsch Sound!™
www.gretschguitars.com

**Prenumerera på Groove.
10 nr + 10 cd-skivor,
förr 319:-
Nu 199:-**

plusgiro 18 49 12-4
ange post- och mailadress

Ännu en dag i dröm- fabriken

Det är först vid tredje försöket som jag får tag på Juliette Lewis. Innan har hon ställt in eller helt enkelt inte ringt. Det är en väldigt trött och välkänd röst som når mig på telefonen från Los Angeles som inte piggnar tills förrän hon pratar om sin musik.

ROGER ERICSSON

– **JAG SPLITTRADE INTE** The Licks, det vara dom som lämnade mig. Så istället för att leta upp ett nytt band och kalla dom The Licks så tog jag chansen att ändra min musik. Jag ville göra nåt nytt, nåt mörkare, groovigare och konstigare. Mer intressant.

Att prata med Juliette Lewis är en annorlunda upplevelse. Hon är fullblodsproffs och vet precis hur hon ska sälja skivan och vad hon ska säga. Så jag ställer en fråga och hon berättar om nya skivan och hennes upplevelse med den, och nästan däri finns mitt svar men jag får också svaret på fyra andra frågor. Detta betyder att jag inte så mycket pratar med henne utan lyssnar på långa monologer.

– Jag har suttit hemma dom senaste två åren och skrivit låtar på mitt piano och jag kände att jag behövde en otrolig producent som verkligen kunde hitta det soundet som jag visste jag ville ha. Meningen var att jag skulle ha tre olika. För det skulle

vara rock'n'roll, blues, psykedelia – det skulle vara jagat, suggestivt och vackert.

Jag frågar vilka tre producenter hon tänkt sig men antingen så hör inte eller så bryr hon sig inte för monologen bara fortsätter.

Hur mötte du Omar Rodríguez-Lopez från The Mars Volta som till slut blev producent och låtskrivarpartner?

– Vi träffades under Fuji-festivalen i Japan. Men jag var ganska rädd för honom för han är så radikal och så otroligt talangfull, han pratar ett helt eget språk genom sin gitarr. Min manager sa att jag skulle fråga Omar om han ville producera, och jag sa att varför skulle han vilja prata med mig. Jag trodde att han inte ville ha nåt med mig att göra, att han skulle vara elitistisk, men det var tvärtom. Han var som en tvillingsjäl.

Hur funkade samarbete då?

– Jag visade honom mina skelettartade demos med mig ensam på ett piano

och han la musik på dom, trummor och ljud och gitarrer och allt vad han hittade, sen utvecklade vi det därifrån. Jag ville ha mer bas, mer atmosfär och ett nytt musikaliskt språk och han fattade precis.

Skivan spelades in i Omars studio i Brooklyn och i Mexico. Hur påverkade de olika miljöerna inspelningen och resultatet?

– Ha ha, det är som att komma till Oz, i hans vardagsrum finns typ 20 pianon, ett trumset och gitarrer överallt. Det är verkligen en resa in i ett genis hjärna. Men största skillnaden är utrymme, i Mexico finns det massor av utrymme och luft, det är ett stort hus med träd och grejor och i Brooklyn är det en trång liten källare. Men det är extremt inspirerande miljöer för Omar samlar på saker, det finns 30 tv-apparater staplade i ett hörn, filmer och skivor överallt.

Hur kom de nya låtarna till?

– Mitt band hade splittrats, mitt förhållande med min stora kärlek hade

spruckit och jag var otroligt ensam, främmande och jag visste inte vad jag skulle göra med mitt liv och om jag skulle fortsätta med vad jag höll på med. Så många låtar kom ur den smärtan.

Juliette tystnar för att dricka lite och det är första gången under intervjun som hon är tyst och ett ögonblick så tror jag att kopplingen brutits men hon fortsätter direkt där hon slutade.

– Jag känner att förut koncentrerade jag mig bara på att vara artist och spela live medan nu är jag mer av en låtskrivare och jag gör därför bättre och mera meningsfull musik.

Sen säger hon att hon inte har tid längre, uppmanar mig att titta på Facebook, Twitter och all den där skiten för att turnerande artister har det svårt idag, sen lägger hon på och är borta.

Ännu en dag i drömfabriken.

MATHIAS SKEPPSTEDT

Tycker du musik är livsviktigt?

Gyro har öppet
hus lördag 5/12
11.00-15.00
Välkommen!

Det gör vi med!

Musiken är den självklara utgångspunkten för all verksamhet på vår skola. Till skillnad från de ordinära estetiska gymnasieprogrammen betyder det inte att du själv behöver vara musiker för att utvecklas hos oss, våra utbildningar fokuserar nämligen på att ge kunskap även till alla de yrken som omger musikerna!

För att få dig att förstå att ditt brinnande intresse för musik kan leda till ditt framtida yrke har vi startat en fristående gymnasieskola i Hultsfred. Vi som möter dig i den dagliga undervisningen har siktet inställt på att guida dig genom musikhistorien, samtidigt som du, beroende på vilket program du väljer, lär dig grunderna inom handel eller produktion och distribution av musik, foto och film.

Gyro har två gymnasieprogram med olika inriktningar:

Musik- & mediaprogrammet

Det här är gymnasieprogrammet för dig som vill inrikta dig mot digitala medier och tekniker för att producera och distribuera till exempel musik, film och video. Är du nästa stora videomakare?

Musik- & eventprogrammet

Utbildningen för dig som vill inrikta dig på att arbeta inom musikbranschen med till exempel bokning av konserter, arrangörsskap, försäljning, service och ekonomi. Detta är en spännande bransch som är i ständig utveckling!

Vi tar emot ansökningar över hela året, så kontakta oss personligen eller läs mer på www.gyrocity.se

VLADISLAV DELAY

Pustervik Baren

- 15/10 Klubb Zebra: **West of Eden**
- 16/10 Pustervik Dansar och Ler: **Kite**
- 17/10 Woody West: **Lars Bygdén + Alexia**
- 19/10 **Pingisklubben**
- 20/10 **Moozy moozy**
- 21/10 Woody West: **Cracker [US]**
Caféet: **Klubb m Klara Grape**
- 23/10 Friday I'm In Love: **The Tiny**
- 24/10 I Love Pustervik: **Friska Viljor + Anton Kristiansson**
Pingisklubben
- 26/10 Scratch: **Tha Dogg Pound [US]**
Caféet: **Moozy moozy**
- 28/10 **Linda Kallerdahl**
- 29/10 Release: **Roenik**
- 30/10 **Reggaeklubben**
- 31/10 **Soulastatic**
- 2/11 **Pingisklubben**
- 3/11 **Moozy moozy**
- 4/11 Woody West: **Darren Rademaker of the Tyde [US]**
Caféet: **Klubb m Klara Grape**
- 6/11 **Club Slacker**
- 7/11 **Tokdisco 1 års-jubileum**
- 9/11 **Pingisklubben**
- 10/11 **Moozy moozy**
- 11/11 Klubb Zebra: **Hurdle Brothers**
Caféet: **Kulturklubben**
- 13/11 Pustervik dansar och ler: **Nicolai Dunger**
Med reservation för ändringar.

**Bilj: 031-130680, www.ticnet.se
www.pusterviksbaren.se**

Ett musikaliskt ärevarv

Efter att ha flackat omkring under större delen av sitt vuxna liv, flyttade Sasu Ripatti till slut tillbaka till barndomsstaden Oulu, Finland. Ungefär samtidigt dammade han av trumpinnarna och spelade in albumet *Tummaa*. Och allt detta hänger på sätt och vis ihop.

– **JAG BÖRjade SPELA TRUMMOR** när jag var fem. Sedan dess har jag aldrig tvivlat på vad jag ska göra med mitt liv. Jag gör musik.

Punkt. Han uttrycker sig så, Sasu Ripatti. Koncentrerat. Och det är såklart svårt att inte dra paralleller till hans musik.

Musiken, ja. Det finns huvudsakligen två sätt att skriva om en så väletablerad, produktiv och mångfacetterad artist som Ripatti. Antingen så försöker man sammanfatta den tioåriga karriären, eller så fokuserar man på den nionde plattan *Tummaa*.

Jag ska dock försöka göra både och. *Tummaa* framträder nämligen i ett annat ljus då.

– Min första kontakt med musik var jazz och klassiskt. Senare upptäckte jag metal och rock. Men jag älskar också hiphop, afrikansk musik, pop och så vidare. Jag har helt enkelt en enorm aptit på musik.

Den hungern drog snart bort den dåvarande jazz-trummisen från Oulu, ut i världen. Till Jamaica. New York. Och Berlin. Men...

– Jag tröttnade när jag insåg att den jazzscen som en gång funnits inte längre fanns kvar. Jag var faktiskt rätt nere ett tag, men så upptäckte jag de elektroniska instrumenten och möjligheten att med hjälp av maskiner göra musik på egen hand. Och sedan så...

Sedan så dröjde det inte länge innan alter egot Vladislav Delay klev ut ur garderoben och presenterade sin säregna förening av magmaflodsvarma basgångar, trasiga synkoper och produktionsmässig perfektionism.

Den musikaliska hungern var dock omätlig. Åtta Vladislav Delay-album producerades i rask takt, och som Luomo, Uusitalo och i duon AGF & Delay skapade också Ripatti mjuk house, struttig techno respektive knastrig pop.

Men så hände något.

– Jag flyttade faktiskt tillbaka till Finland nyligen. Jag bor nära Oulu nu, på en ö. Min relation till staden är distanserad men bra nog.

För precis som alla som flyttat från barndomsstaden vet, kan man aldrig komma hem igen. Något är ofrånkom-

ligen annorlunda när man återvänder. Först tror man att det är staden som förändrats. Men sedan så inser man att det är en själv.

Tummaa är ett ledmotiv till denna insikt. Ripatti spelar trummor igen. Han får hjälp av den klassiskt skolade kompositören och pianisten Craig Armstrong samt Lucio Capese på sax och klarinett. Tillsammans låter de som en radioaktiv jazztrio som tolkar gamla Vladislav Delay-klassiker. Det låter både främmande och bekant. *Tummaa* är liksom ett tonsatt gå-vidare-till-gå. Eller kanske rent av ett musikaliskt ärevarv.

Ripatti själv uttrycker med sedvanlig återhållsamhet sin stolthet över vad han åstadkommit:

– Du kan fejka med elektroniska instrument. Men du kan inte fejka med riktiga instrument.

Ett oväntat uttalande från en av electronica-världens verkliga fixstjärnor.

Men så är ju inte heller *Tummaa* något electronica-album.

FREDRIK FRANZÉN

tävlingar,
artiklar,
bloggar

www.groove.se

Bli vår
fejsbokvän:
groove.se/
[facebook](https://www.facebook.com/groove.se/)

Bli vår
majspäjskompis:
groove.se/
[myspace](https://www.myspace.com/groove.se/)

Jag är ledsen, men jag genomskådade Jari Haapalainen

Allra bäst är ju The Bear Quartet och Jari Haapalainen, geniet, ni vet. Han har alltid varit genialisk och mystisk. Mitt problem är att jag såg igenom honom. Det var under en intervju på Per Sinding-Larsens blogg som jag insåg att Jaris genialitet upprätthålls genom en utomordentlig humorlöshet. Han skämtar inte. Han pratar allvar, ungefär som Norén och Bergman. Det är ett genialiskt karriärdrag att vara skapt så. Men jag råkade se igenom det.

Vi älskar dem för mycket, dessa "genier" som säger att "det enda viktiga i livet är att skapa musik" utan distans, utan det där ironiska leendet som får en att förstå att det ju naturligtvis finns viktigare saker i livet än gitarrer.

Det känns tråkigt, alltihop, hela processen. Men också svårförklarligt dubbeltydigt. Låt mig förklara med hjälp av filmen *Jönssonligan och Dynamit-Harry*:

En bit in i filmen, när Charles-Ingvar "Sickan" Jönsson har kommit ut ur fängelset, gör han en stöt efter ett tips från Dynamit-Harry. Det är ett litet Franz Jaeger-skåp, men de behöver bara ett litet startkapital för att komma igång med sin verksamhet igen, och genomföra den större plan som Sickan planerat in i minsta detalj under sin tid i fängelset. Men när Sickan öppnar skåpet finner han det tomt. Frustrerad och arg konstaterar han att "men, det här, det här är ju bara... *skit!*". Då kommer butiksägaren, "Äpplet" Appelgren, in i rummet med ett gevär, riktar det mot Sickan, belåten med att ta Sickan på bar gärning. In kommer även Vanheden och Rocky. Det visar sig att Sickan slagit till mot sina, numera forna, vänners butik. Dynamit-Harry hade lurat dit honom, i all välvillighet måhända, men ändå: lurat!

Jag är Sickan i den där scenen. Fängelset är min uppväxt, Dynamit-Harry är mina drömmar och drifter, som av välvilja driver mig åt ett håll; åt hemligheten; åt kassaskåpet; åt Jari. Hur gör Jari för att vara så genialisk, undrar jag. Vad finns där bakom? Jag dyrkar och dyrkar i kassaskåpet medan mina drömmar (Harry) blir allt nervösare och stissigare. Till slut får jag upp skåpet och finner att där är det bara tomt: det finns ingen hemlighet. Drömmarna försvinner ut bland buskagen samtidigt som en gevärspipa riktas mot min tinning. Pipan är mitt överjag, mitt samvete, som skadeglatt ertappat mig när jag gått för långt i mitt rotande. Då stormar indie-Sverige (Vanheden och Rocky) in genom dörren och blir besvikna över den jag blivit. Varför slår jag till här? Det finns ju större kassaskåp att slå till emot! Syna inte Jari, syna den smutsiga musikindustrin, de kommersiella krafterna, Lars von Trier! The Bear Quartet är Sveriges viktigaste band!

Precis som Sickan menade jag inte att slå till mot detta Frans-Jaeger. Det var Dynamit-Harry som lurade hit mig. Det skulle bara vara en stöt på vägen. Kan ni nånsin förlåta mig, indie-Sverige, såsom Vanheden och Rocky senare förlåter Sickan? Jag har en stor plan för oss, planerad in i minsta detalj. Snälla?

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

GARY LANDSTRÖM

I musikens fotspår

BEATLES BLEV ETT BAND i Hamburg efter att ha gjort 7 000 gigs varje kväll i 18 år, typ. Men det var länge sedan. Numera kan man följa dem i spåren, turer går längs Reeperbahn förbi en spejsad staty med en guide som spelar ukelele och sjunger, yeah yeah yeah.

Men mer intressant är det att följa Thåström i Hamburg. I låten *Nordlicht* från Sällskapets suggestiva platta från 2007 pekar han nämligen ut vägen till smutsigt charmiga St Pauli-stadsdelens billigaste A-lagsbar. En stadsdel som mest kan jämföras med Christiania.

Vägen till Nordlicht startar vid Hamburgs stökigaste tunnelbanehållplats vid Millerntor platz "rulltrappan upp till dit där Bismarck står givakt" där turister, sexköpare och föroretsgäng skrålar, sen ska du "passera förbi Astras gamla bryggeri", ett kvarter som sedan fem år är rivet och ersatt med yuppieskyskrapor med trendiga restauranger i bottenvåningen. Sista biten passerar man horor och barer och på ett oansenligt gathörn ligger ett slitet hak, med slitna själar på barstolarna, "här hänger vi som har mönstrat av/här hänger vi och kramar våra glas".

Det känns lite bisarrt att lyssna på Thåströms väsande på den minimala uteserveringen och dricka öl för 1€, men gästerna får oss att känna oss välkomna. Det finns värme här, ingen illvilja eller attityd. På gatan passerar trashankar

och locals, en man bär en nyanvänd motorsåg i ena handen på väg hem, en kille på väg ut har en golfklubba, en trä-3:a tror jag bestämt, över axeln. Inget överraskar i St Pauli.

En av gästerna som kan vara 30 lika gärna som 60 år säger sig känna till att någon skrivit en låt om stället. Han vill vara hjälpsam, men fladdrar alldeles för mycket med blicken för att vara trovärdig. Bartendern sitter ute bland gästerna i baren och diskuterar, de mumlar om nån "konstnär" som brukade komma till Nordlicht. Kanske var det Thåström.

Ett par öl senare kommer en fyllig man ut till våra plaststolar och vill skaka hand. Han ska gå hem trots att klockan bara är fem på eftermiddan. Han förklarar tydligt att det är för att han ska jobba i morgon, annars hade han stannat kvar. Han ska hem och "sova – nej, knulla och sen sova". Vi skakar hand. Och baren hund smyger omkring på trottoaren.

En transalikhande pensionär träder in i baren. Hon byter av bartendern. Ölen kostar fortfarande tio spänn och Thåströms ande hänger tydligt över oss: "Rödögda, blånästa/var och en kung vid sitt bord/.../I St Pauli stad/bland ilandflutna vrak".

"På Nordlicht, Nordlicht/runtom die uhr!"

GARY LANDSTRÖM

HANDEN PÅ HJÄRTAT

UMEÅ

STOCKHOLM

ÖREBRO

UPPSALA

MALMÖ

JÖNKÖPING

VÄSTERÅS

GÖTEBORG

www.handenpåhjärtat.se

Mono Stereo

Rotar i psykedelia

Lika gärna som man kan argumentera för att det krävs självsäkerhet för att våga vara unik, kan man argumentera för att det krävs självsäkerhet för att våga stå för sina influenser.

Med omsorgsfullt friserade modskalufser och dubbelknäppta kavajer avslöjar kvartetten Mono Stereos blotta uppenbarelse vilken skara de sällar sig till. Detta intryck stärks såklart av deras psykedeliska, sitarsmyckade musik, som ödmjukt bugar för både Syd Barrett och The Byrds samt lyfter på hatten för skoskadare som Ride och My Bloody Valentine.

Och nej, det är inte snyggt att bara droppa referenser. Men i det här fallet känns det verkligen befogat.

Dessutom har sångaren och trummisen Jakub inte något emot det.

– Jaja. Det är ju tack vare dom vi finns.

Skönt att höra. Många artister hävdar ju envist att dom inte låter som någon annan.

– Ja, det brukar ju låta så. Det är klart att vi vill göra något eget, men vi har ju inspirerats av dom här banden, som många lyssnat mycket på, och det är ganska så svårt att göra något unikt idag.

Men vad är det ni gillar med 60-talets psykedelia?

– De monotona stämningarna. Man kan göra så mycket med dom. Man kan göra popmusik. Man kan göra rockmusik. Man kan göra... ja, man kan helt experimentera. Och så är musiken liksom drivande och hypnotisk på en och samma gång. Det är ju liksom väldigt mycket ljud.

Shoegazen då?

– Det var ju genom shoegazen vi kom in på 60-talets psyk. Det är väl så man upptäcker musik? Man rotar djupare och djupare, liksom.

Det handlar alltså inte om nostalgi, utan om uppriktig kärlek till en musikrörelse, som bara råkade kulminera för rätt länge sedan.

Men rörelsen verkar ändå vara vid liv. Det dröjde inte länge innan Mono Stereo fick förfrågningar via MySpace från både skivbolag och den smått legendariske producenten Kramer. Nu har debut-EP:n *Space out* släppts. Och fler är på väg.

Det verkar röra på sig?

– Ja, just nu är det skitkul att spela i Mono Stereo! Det känns som att det lönar sig nu, allt slit.

FREDRIK FRANZÉN

Tyred Eyes

Pang på punkrock

När vi idag skriver 2009 är det mer än någonsin uppfriskande att ta del av okonstlad punkrock fri från polerade produktioner. Göteborgsbaserade trion Tyred Eyes tar inga omvägar mot ett fulländat sound, främst för att de inte känner till några.

– Nej, så är det ju. Vi har gått in i det här med närmast en lo-fi-mentalitet, att det får bli lite ruffigt och oborstat, säger trummisen Hampus Carlsson. Det var det som var så skönt när vi var i Welfare Sound – Per Stållbergs studio – han mötte oss med samma öppna sinne och vi var från början på samma våglängd. Han spelade in Daniel Gilbert samtidigt, så han rörde sig smidigt mellan ytterligheterna.

Musiken, en hybrid mellan The Damned och Black Lips, som fästes på band under den studiosessionen och som släppts på CDR av bandet självt ligger till grund för ett kommande släpp på amerikanska 1019 Records, en split med San Francisco-bandet The Groggs. På kassett.

– Ja, det är väldigt roligt. Det ska bli intressant att se vad som händer med det släppet, jag vet inte hur många som köper kassetter nuförtiden.

– Det var en klassisk myspace-historia, dom hörde oss, tyckte vi var bra och ville släppa något med oss, helt opretentiöst. Vad jag förstår så är det ett ganska brett bolag som fullkomligt spottar ur sig kassetter. Förmodligen kommer vi gå in i studion och spela in nytt material till det släppet, vi har ganska många nya låtar klara. Erik och Martin Toresson har varit flitiga och skrivit en hel del medan jag återhämtat mig från operationen.

Har du genomgått en operation?

– Ja, det är en skateboardskada som blivit en följetong. Jag bröt armen för fyra år sedan vilket i princip ledde till att bandet jag spelade med då löstes upp och nu, i våras, när vi skulle starta upp Tyred Eyes fick jag en ny operation inbokad för att styra upp skadan. Det ledde bland annat till att jag inte kunde vara med när vi fick ett förbandsgig till AC4, men nu är det på bättringsvägen.

Och tur är väl det. Det vore synd om världen gick miste om ett punkband av den här kalibern på grund av en skateboardskada.

JONAS APPELQVIST

Skatan

Vacker singer/songwriter stil

Simone Andersson Wingfors är en rödhårig 18-åring från västkusten som förmodligen är mer känd som singer/songwriter under namnet Skatan (inget öknamn, utan ett artistnamn).

Förra vintern spelade hon in en EP tillsammans med producenten Richard Hallin, som har producerat flera osignade band och artister i Göteborg. EP:n är en femspårig historia som påminner en hel del om Joni Mitchell, Joan Baez och tidiga Regina Spektor. Inte heller helt olik hyllade nykomlingen Hajen, både vad gäller musik och val av artistnamn. Själv nämner hon helt andra inspirationskällor.

– Jag lyssnar mycket på 60-tals-ska, och mycket... ska man kalla det indie? Som Bon Iver och Fleet Foxes och sådär, säger Simone Andersson Wingfors mycket tveksamt.

Jo, det går nog bra att kalla det indie.

– Eller jag vet inte riktigt, jag har aldrig sagt att jag lyssnar på indie tidigare. Detta är första gången faktiskt, förklarar hon en smula förvirrat.

Under året har Simone spelat mycket hemma i Göteborg på ställen som Trädgår'n, Pustervik och Göteborgs Kulturkalas, men musiken har även tagit henne utanför hemstadens gränser. Det har blivit några mindre festivaler runtom i landet, och nyligen ett gig på Debaser Medis i Stockholm.

Med sig på spelningarna ackompanjeras Skatan av kompisen Johan Malmstedt på gitarr. Själv spelar hon både gitarr och piano. På så sätt har hon hunnit bli lite av en lovordad snackis såväl på stan som i bloggvärlden. Simone berättar hur planerna ser ut under hösten och den kommande vintern.

– Om några veckor ska vi börja spela in en skiva, egentligen ska vi starta ett skivbolag också, jag och en kompis.

Jaså, när då?

– Jag vet inte, men snart tror jag.

Oavsett när skivbolaget startas är tanken att släppa den kommande debutskivan under egen etikett. Efter skivsläppet blir det förhoppningsvis spelningar över hela Sverige för sångerskan, gitarristen, pianisten samt blivande skivbolagsdirektören Skatan från Göteborg.

RASMUS BLOM

Mofeta & Jerre

Inspirerad organisk hiphop

Medan jag väntar på att Christoffer från Mofeta & Jerres skivbolag Pope Records ska ringa angående intervjun, sitter jag och gör lite research och hamnar efter ett tag på Mediegymnasiets arkiv. I en elevproducerad talkshow från förra året pratar ena halvan av duon, rapparen Victor Marko, om att skivan *Bomben* ska ges ut på det egna bolaget Pumpa Records hösten 2008.

Jerre, eller Jens Siverstedt, som står för beats och musik skrattar när jag berättar om klippet.

– Projektet *Bomben* är ganska gammalt, vi började jobba med den som idé och debutskiva 2006. Nu är hela plattan omgjord och många låtar som fanns med då finns inte kvar, dom har vi släppt på mixtapes och som EP-skivor istället. Men nu kommer skivan förhoppningsvis ut i slutet på november.

Jens och Victor började producera musik tillsammans för fyra år sedan, ett projekt som började som en rolig grej

som sedan växte när de märkte hur kul de hade och hur deras sound skilde sig från andra samtida hiphopakter.

– Jag har aldrig haft en tanke på att det ska vara hiphop eller hamna i det facket, jag har bara fokuserat på att göra bra musik. Vi har gått in för att göra en väldigt varm och organisk skiva. Jag samplar ingenting i mina beats och spelar på alla instrument, då blir det ju mer livekänsla. Många hiphop-producenter föredrar att sampla eller ta in annat folk som spelar, men inte vi.

Att backas upp av ett liveband på scen är det i hiphopsverige bara Timbuktu som jag på rak arm kan komma på som gjort det mer konsekvent. Mofeta & Jerre tar med sig det varma och organiska från studion ut på sina spelningar där de istället för den klassiska uppsättningen two turntables and a microphone backas upp av livebandet Spiderdogs, som hängt med sedan starten och blivit en stor del av Mofeta & Jerres sound.

– Det har alltid varit vårt trumfkort att vi är bättre än dom flesta live, att vi kommer med en roligare show och liksom med ett kalas varje gång vi spelar. Det har alltid varit viktigt för mig och Victor. Idag är det lätt att spela in men svårare att vara bra live. Det är en ärligare grej, det är mycket mer naket.

Under dessa fyra år har Mofeta & Jerre som första hiphopgrupp fått Ted Gärdestads stipendium till unga kompositörer på svenska, samt drivit hyllade Klubb Spiderdogs som nu är inne på sin femte säsong. I höst kommer de även hinna med några spelningar på Promoes Kråksångsturné, men det hörs på Jens lättade suck att största peppen just nu ändå ligger på den stundande debutrelease.

– Det känns otroligt fett att det kommer ut en så pass välarbetad och bra skiva. Och så har vi ju Sveriges fetaste skivomslag i minneminne.

SIMÓN BUSTAMANTE

THE DEAD WEATHER

7/11 STOCKHOLM CIRKUS

TICKETS: WWW.LUGER.SE/BILJETTER, 0771-651 000, WWW.CIRKUS.SE 08-660 10 20

FEST I BAREN MED WHAT WE DO IS SECRET 22.00-03.00

THE MARY ONETTES

Lagom till att helvetet bryter lös kommer The Mary Onettes äntligen tillbaka. När oktober blir vidriga november återvänder Sveriges dystraste rockorkester från de gryniga Eastman Color-skuggorna med sin andra fullängdare, *Islands*.

OSCAR ANDERBERG

Att se sig själv på ett nytt sätt

BRÖDERNA PHILIP OCH HENRIK Ekström har slagit sig ner i vad som populärt kallas engelsk pubmiljö. Vi befinner oss på en konceptpub i centrala Göteborg och här är ölen dyrare än någon annanstans i staden. Henrik berättar att han för ett tag sedan var just här och köpte ett glas öl för 400 kronor.

– Men jag minns inte om det var särskilt gott, faktiskt.

I dag dricker både Henrik och Philip billigare öl. Philip sjunger och spelar gitarr i The Mary Onettes. Det är också han som skriver bandets låtar. Henrik spelar bas.

Sedan bandet bildades vid millennieskiftet har de kommit att bli Sveriges främsta förvaltare av grandioöst postpunkdån, någonstans i skarven mellan Echo & The Bunnymen och Commando M. Pigg, I och för sig har utmanarna på hemmaplan inte varit många.

– Nej, vi kan ju känna oss lite ensamma i det vi gör. Ofta när man pratar med till exempel producenter så verkar dom inte förstå oss. ”Ni låter så jävla omoderna” – men det är ju det som är poängen! Det är så här vi vill låta, säger Philip.

Inför det att The Mary Onettes skulle släppa sitt självbetitlade debutalbum för två år sedan ville de flesta prata om alla skivbolagstureerna. För att göra en lång

historia kort så har bandet haft en hel del skivbolag. När skivan väl släpptes pratade man istället om hur bra den var. Hyllande recensioner i svensk press och två av låtarna från skivan spelades i sjukhussåpan *Grey's anatomy*.

Hur hanterar man som band allt beröm, kan man ta in det?

– Ja, självklart. Man får inte hybris, men vi gör något som folk tycker om, jag tror inte vi är ett fenomen, utan att vi faktiskt gjort något som betyder något för människor. Sen kände vi att vi faktiskt förtjänade det, menar Philip.

I november släpps uppföljaren *Islands*. Här framträder ett rakare, och i viss mån mer poporienterat, band. Albumet är sprunget ur en rad förluster för sångaren och låtskrivaren. Delar av skivan skrevs i den lägenhet där hans flickväns just avlidna mamma bott.

– Texterna har kommit att hamna i förgrunden på ett helt annat sätt den här gången. Jag tagit ett kliv från hur jag skrev innan och texterna har kommit att spegla det senaste året, och det blir som en liten dagbok. Nu kan jag känna att det är skönt att visa upp dom, men för bara några månader sedan så ville jag inte dela med mig av det här. Det kändes svårt, när man vet att alla ska vara med och tycka och då vill man bara ha det för sig själv.

Nu heter skivan *Islands*, men skulle gärna kunna hetat *The end*. Känslan av en textförfattare som tar avsked och sätter punkt har sällan varit tydligare än här. Och med låttitlar som *Once I was pretty*, *The disappearance of my youth* och *God knows I had plans* står det ganska tydligt vad Philip Ekström och The Mary Onettes förklarar avslutat.

– Det senaste året har jag gått från att känna mig ung, nästan barnslig, till att inte göra det. Det är vad skivan handlar om, att se på sig själv på ett annat sätt och inse att man är annorlunda. Man ser tillbaka på den man var.

På *The disappearance of my youth* blir temat extra tydligt när en barnkör plötsligt gör entré och ger Philip stöd i refrängen.

– Det var helt sjukt när vi spelade in det, dom var jättegglada, och tyckte det var så roligt. Och att se dom sjunga något som dom inte vet något om, det var väldigt starkt för mig.

– Många vi pratade med inför inspelningen tyckte det var så känsligt med barnkör. Man får inte ha det idag, det är helt förbjudet, säger Henrik.

Senast en barnkör användes med samma skrämmande effektivitet var i *Suffer the children*, Tears For Fears låt från 1983. Just det bandet har också upp-

märksammat The Mary Onettes episka new wave-rock.

– Ja, Tears For Fears släpper en samling där andra artister tolkar deras låtar. Dom har valt ut låtarna och banden, och där ska vi medverka med låten *Watch me bleed*. Det är faktiskt den första covern vi spelade in. Vi spelade när Joy Division-filmen *Control* hade Sverigepremiär i Malmö, och då hade vi repat in en Joy Division-låt, men det kändes inte rätt så vi lät bli att framföra den, säger Philip.

Annars kan man tro att ni är ett band som gärna gör covers. Med tanke på att ni inte hymlar med era influenser, menar jag.

– Nej, det känns aldrig bra att göra någon annans låt. Det blir ju aldrig lika bra som originalet ändå. Och det där med influenser, det är ju inte vi som pratar om det. Media drar ju ut influenser ur oss hela tiden. Det har aldrig varit våra ord, vi har aldrig sagt att Joy Division eller The Jesus & Mary Chain är våra främsta influenser, men det står överallt, säger Henrik.

– 80-talssoundet är bara kostymen vi tar på oss. Vi tycker att den klär vår musik. Det är ju våra låtar, och det känns väldigt viktigt att texter och melodier ska komma från mig. Jag stjälar eller lånar aldrig när det gäller sådant, säger Philip.

DANIEL SWEDIN

UPPTÄCK HÖGSKOLAN VÄST

Högskolan Väst i Trollhättan är en modern högskola som erbjuder arbetslivsnära utbildningar i en attraktiv studiemiljö på campus mitt i stan. Utbildningar och kurser inom intresseområdena:

- DATA & IT
- EKONOMI & LEDARSKAP
- HÄLSA & VÅRD
- LÄRARE & SPRÅK
- MEDIA
- MÄNSKOR & SAMHÄLLE
- TEKNIK

NYA MÖJLIGHETER...

www.hv.se

HÖGSKOLAN VÄST

Trångt framför scenen?

Det gillar vi! Men i andra sammanhang är trängsel och hög puls inte lika positivt. Inte när kycklingar, grisar, hönor och andra djur står tätt sammanpackade i djurfabriker, under långa djurtransporter och på slakterier.

Tycker du precis som vi att vårt sätt att behandla djur är helt uppåt väggarna? Vill du vara med och förändra djurens situation? Stöd vårt arbete – bli Djurfadder! Anmäl dig på www.djurensratt.se/StodOss, du får en present som tack.

Läs mer om vårt
arbete för djuren på
www.djurensratt.se

Djurens Rätt.

NEW TANGO ORQUESTA *VESPER*

NEW TANGO ORQUESTA VESPER

“Jag vet just nu ingen i det här landet som spelar mera engagerande musik än New Tango Orquesta. I någon stil.” - *Sydsvenskan*

“Hur sjutton NTO ska kunna toppa det här, det begriper jag inte. Man kan bara fåfängt hoppas att de klarar det och hårt hålla tummarna medan man – för sjuttonde gången – sätter Vesper (...) på repeat.” - *GP*

“Jag vet just nu ingen vackrare musik denna allt mörkare höst.” - *Corren*

“Otroligt filmiskt. Otroligt bra.” - *NWT*

“Magiskt.” - *GROOVE*

“...vackert” - *SiD*

HOOS
hoobrecords.com

JON BERGMAN

Poppig minimalism – nattsvart r'n'b

Bakom två versala x döljer sig fyra nattsuddare med förkärlek för minimalism, som bokstavligt talat har gått i samma skola som Burial och Four Tet.

För Groove berättar en frusen Oliver varför The XX hellre väljer bort än lägger till.

SYDVÄST OM CENTRALA LONDON ligger Elliot School, placerad mitt i ett villaområde, några hundra meter från ett större skogsområde. Utsidan ger ett nergånget intryck. Dess fönster döljer inte att fasaden är grådaskig och härjad. En i mängden av brittiska kommunalskolor, det inte gick att ta ljudet längre. Därifrån utvecklades The XX till att bli Londons mest sparsmakade och hajpade band.

I skolans enda musikrum träffades Oliver, Romy och Baria för några år sedan, mest för att jamma och tävla om vem som var mest högljudd. Ingen sjöng. Det var kul ett tag, minns Oliver, tills det inte gick att ta ljudet längre.

Många är de som tror att bandets minimalistiska stil är en motreaktion till den våg av tilltrasslad konstskolepop, som har härjat runt bland indiepopblog-

gar de senaste åren. Det är en sanning med modifikation. The XX ville ha förändring, men när Oliver och Romy tog steget till att börja sjunga försvann deras röster i en sörja av distat ljud.

– Ingen av oss har så starka röster, så det föll sig helt naturligt att vi drog ner volymen på allt annat. Och kvar blev endast det ytterst nödvändiga.

Oliver står utanför en second hand-affär i Nottingham och fryser. Den råa oktoberkylan har gjort honom extra påmind om att han lämnade alla sina varma kläder hemma. Men nu har han spanat in en fleecjacka, som antagligen får hänga med på resten av bandets Europa- och USA-turné. Föregående natt spelade bandet in en musikvideo. De blev klara precis efter soluppgången. För Oliver och resten av The XX är nattarbete inget nytt.

– Vi jobbar alla bättre på natten. Jamie brukar jobba från nio på kvällen till nio på morgonen. Det passar honom bra och studion är alltid ledig. Min kreativitet mår som bäst den tiden på dygnet

när man är beredd att gå och lägga sig, men egentligen inte vill. Sätter jag mig då och skriver texter flyter allting bättre än annars, säger Oliver.

The XX har hyllats för sitt nytänkande, att förena The Cure-gitarrer med modern r'n'b. Många har även häpnat över Olivers och Romys nästan kusligt samstämmiga röster.

En natt testade jag för skoj skull att pitcha ner Romys röst ett snäpp, vilket resulterade i att hon lät exakt som jag! Ni har aldrig funderat på att utnyttja det på något sätt?

– Det borde vi egentligen göra. Vem vet, på nästa album kanske. Att vi använder oss av en röst och pitchar den i något mellanläge så ingen kan höra vem det är som sjunger, säger Oliver hemlighetsfullt och huttrar till. Fleecejackan lockar än en gång.

I morgon väntar ett kallt Paris. Sedan resten av världen.

DANIEL MAGNUSSON

Läckan som blev guld värd

EVA SIMONS kan verkligen sägas vara ett one hit wonder, hon har nämligen bara en låt som soloartist. *Silly boy* var ursprungligen ett demotrack som lades upp på Youtube, där det misstogs för att vara Lady Gagas eller Rihannas och fick miljontals lyssnare.

MARTIN HAUSLER

Efter att ha vunnit 2004 års holländska upplaga av TV-programmet Popstars, fick Eva Simons en listetta i hemlandet med gruppen Raffish.

– Jag trodde att jag ville vara känd, men när jag var med i Raffish upptäckte jag att det var musiken, och inte uppmärksamheten, jag älskade, berättar hon.

I stället jobbade hon som bakgrundsångerska i TV och skrev låtar åt inhemska artister, men hela tiden levde drömmen om att lyckas som artist.

Det var då hon träffade Tearce Kizzo, en ung holländsk producent, och tillsammans började de skriva och försöka placera låtar. *Silly boy* skrev de redan 2008 tillsammans med den engelske textskrivaren Mike Hamilton. De skickade runt den till olika förlag och skivbolag men fick kalla handen vart de än vände sig. Så i våras vände allt för Eva Simons när Kizzo ringde upp henne och berättade att demon läckt ut på Youtube, där den redan hade över fem miljoner visningar. Samma förläggare och skivbolag som tidigare ratat låten stod nu på kö med förfrågningar.

– Det var *Lady GagaMex*; en kanal på Youtube skapad av fans till Lady Gaga, som hade lagt ut den. Dom trodde att det var hennes och Rihannas låt, sedan hamnade den på Kanye Wests blogg också. När vi skickade ut tracket ville vi bara bli signade och få en chans av någon, vem som helst, men fick nej överallt; nu var det plötsligt vi som kunde välja och vraka.

Sedan gick allt fort: hon skrev på med EMI i juni.

– Min manager ordnade ett möte och vi satt där en stund innan dom sa "okej, vi kör på det här". Äntligen, efter alla dessa år fick jag mitt kontrakt, med min egen musik. Alla ville ha den, det var perfekt.

Låten gick ett varv till i studion där den mastrades och mixades om av samma mixare som Dr Dre använder.

Eva har ett viktigt stopp kvar i Stockholm: under kvällen ska hon försöka hitta kemi med producenten Patrik Berger (Robyn, Juvelen). Hon talar varmt om den svenska scenen.

– Jag vill verkligen jobba här. Ni svenskar lägger ju ribban med era produktioner. Så mycket hits och duktiga låtskrivare; RedOne, Max Martin och andra. Det är galet.

Det finns en liten brådskanie vibb i hela projektet. Den hårda exponeringen kan resultera i att folk hinner tröttna om man inte fyller på med nya låtar. Men Eva Simons har ett väloljat maskineri i ryggen, en fullängdare är planerad till slutet av året och tolv av spåren är redan klara.

– Vi är ett vinnande lag. Efter framgångarna litar skivbolaget på oss. Vi har fria händer.

TOR ROSSING ÖBERG

JOSÉ GONZÁLEZ

Går mot nya

Hösten är här och den kalla svenska vintern runt hörnet. Alla har vi vårt förhållande till den mörka årstiden. Eller?
– Jag kommer inte ihåg, säger José González med ett lätt leende.

Efter sex framgångsrika turnéår har José González bestämt sig för att bryta mönster och dela med sig. Grooves Johan Lothsson och Håkan Moberg rapporterar från Hamburg.

prioriteringar

PÅ HEZLIGENGESTFELD i Hamburg, Tyskland, lyser solen klart. Det är den 26 september 2009. En lördageftermiddag på ett öppet grusfält ett kvarter ovanför Reeperbahn.

Omgivningen med rester av döner kebab och utspilld öl på marken, gatan där hororna drar dig i armen och skriker ut sitt pris står i bjärt kontrast mot de intima reflekterande sångerna som José González gjort sig ett världsnamn med.

Singer/songwritern har två akustiska gitarrer med sig. Den första är av märket Alhambra och är en klassisk spansk nylonsträngad gitarr, den har varit med honom ända sedan genombrottet. Gitarr nummer två finns med i reserv, men den har han aldrig behövt använda. På gitarrfodralet sitter ett klistermärke med texten: Security-screened Quantas. Flygbolagets säkerhetsmärkning skvallrar om ett omfattande turnerande runt jordklotet.

Halva hålet på den nylonsträngade gitarren är täckt med svart maskerings-tejp, det är ett trick för att slippa rundgång. Även om José González uppträder ensam med en akustisk gitarr är inte hans soundcheck okomplicerat. Med sig på turné har han en egen ljudtekniker. Förutom gitarrrens ljud och hans egen röst

tas också ljud upp från taktstampandet vid hans höger fot.

UTÖVER EGEN LJUDEKNIKER har José González med sig en ljudtekniker samt en turneledare. Äventyret började dock med gör-det-självtänk hemma i Göteborg. José González spelade in själv på sin dator och tryckte på egen hand upp 7-tums vinylskivor. Efter genombrottet i Sverige, växte det till Skandinavien och efter något år dök hans coverversion av The Knife-låten *Heartbeats* upp i en global reklamfilm för Sony. Sen kom också José González låtar med i amerikanska teveserier.

– Jag har varit på väldigt många platser och promotat musiken. Så det har varit mycket hårt arbete. Det hade ju gått bra innan men sen kom reklamen och tog det till en helt annan nivå.

När Groove fotograferar honom på det öppna fältet i Hamburg närmar vi oss en cirkus. Vid en röd lastbil knäpper fotografen några bilder på José González som står och poserar med sin gitarr. En man dyker snart upp. Det är föraren till lastbilen.

– Bezahlen, säger mannen och gnider tummen mot fingrarna.

José González ler och skrockar dovt. Senare känner några killar igenom honom och tar bilder. En kvinna och en flicka kommer från andra hållet av grusfältet. Flickan sparkar en sten framför sig som träffar José González gitarrfodral. Det uppstår ett studsjud. Han skrattar, ler mot sällskapet och vinkar avvärjande med båda händerna. Samma avslappnade attityd visar José González i en avlång vit barack som är hans loge den här kvällen. Han behöver, som han säger, träna.

KLOCKAN ÄR RUNT FYRA på eftermiddagen och ölen i logen är orörd. José González sitter blick stilla med sin klassiska spanska nylonsträngade gitarr i händerna och tränar. Utanför logen rör sig arrangörer och förband vilket skapar en del oväsen.

– Ska jag stänga dörren? frågar jag.
– Nej, det behövs inte.

ÅNLEDNINGEN TILL ATT José González tränar är att han under året inte har turnerat särskilt mycket utan mest gör enstaka spelningar, som den här på Reeperbahn-festivalen. Till synes blundar han och plockar på gitarren med högerhandens utväxta naglar och stampar takten med foten på den grå heltäckningsmattan. José González sjunger inte. Han avbry-

ter och hostar emellanåt för han har ont i halsen.

– Jag försöker hitta tillbaka till låtskriveriet. Det är lite frustrerande men det känns bra att jag tagit mig tiden att ta det lugnt ett år och skriva för att min framtidsvision är att turnera mindre och skriva mer och jag menar, vem vet när det kan ploppa upp barn.

JOSÉ GONZÁLEZ ÄR FÖDD 1978. Han är uppvuxen i Göteborg med argentinska föräldrar. Hittills har han gett ut två full-längdsalbum. Förutom sin solokarriär är han med i bandet Junip som just nu håller på att spela in ett album. I stadsdelen Haga bor José González tillsammans med sin flickvän Yukimi Nagano, sångerska i det eklektiska bandet Little Dragon.

– Jag ska börja testa nya arrangemang och sånt tar tid, säger José González. Som fjärde eller femte skiva kanske ta in någon person som gör stråkararrangemang eller något annat. Den tredje skivan ska också vara minimalistisk, sen efter det ska jag leka mer.

På ditt andra album *In our nature* kritiserande du den mänskliga naturen. Är det frågor som du vill skriva om när du ser det vanliga livet från ditt perspektiv som artist?

Alla bilder: HÅKAN MOBERG

– När jag satte mig ner för att skriva låtarna så visste jag vilket tonläge jag ville ha men det var svårt att hitta texterna som passade till tonläget, om jag tänkte på mig själv så det är absolut artisten, en artist i världen. Så jag sökte teman som är intressanta för folk på många olika platser och kanske vid olika tidpunkter. Människan som djur, som ett egoistiskt djur.

Vad strävar du efter i musikskapandet?

– Det handlar nästan bara om att förmedla känslor. Att hitta till känslor som får folk att reagera känslomässigt. Så det börjar alltid med mig själv, om jag märker att jag känner något emotionellt när jag spelar musik så vet jag att jag är på rätt väg.

Testar du låtarna på andra människor sen?

– Framförallt på mig själv, att jag spelar in och lyssnar på det när jag är ute och promenerar. Sen brukar självklart Yuki mi lyssna och tycka till och ganska sent brukar jag spela upp för kompisar. Det är inte det första jag gör för jag tycker fortfarande det är ganska personligt det jag håller på med.

– Jag trivs med att leta efter riff, att bara sitta och spåna på grejer en halvtimme och kanske till och med somna på gitarren.

Hur långt kan du dra det med bara gitarr och sång?

– För mig själv handlar det mycket om rytmer. Jag tror jag kan hålla på ganska länge till utan att upprepa mig. Men för att hitta nya riff handlar det om att lyssna på nya rytmer, det är där jag får inspiration.

NÄR KLOCKAN SLÅR 22.00 spelas ett förinspelat bombastiskt stycke musik upp inne på arenan O2 World On Tour, det låter ungefär som i en ishall när spelarna med kraftfulla skär åker in på planen. Framför scenen sitter 927 personer på mjuka vita stolar i prydliga rader. Bakom dem står ett hundratal ytterligare lyssnare.

Intromusiken är inte något José González bett om och den är en negativ överraskning för honom. När den tonar ut tar han de fyra stegen upp för en trappa i stål och vidare ut på scenen med gitarren i handen. På ett fyra decimeter högt podium mitt på scenen slår han sig ner på en likadan vit mjuk stol som publiken sitter på och börjar spela de upptrappande ackorden på *Deadweight on velveten*.

Senare är det dags för José González kanske kändaste låt, covern på *Heartbeats*, den som var med i Sony-reklamen. Den som säkert många i publiken väntar

på. Efter bara någon vers tvingas José González avbryta för att hosta. Efter ett par sekunder är han igång igen. Turnéledaren som vet att det snart kommer bli en liten paus innan extranummer går på eget initiativ ut i logen och blandar ingefära och citron i varmt vatten som han ger till José González i en vit pappersmugg när han kommer ner från trappan.

Vad tyckte du om konserten?

– Jag är glad att det funkade. Jag var beredd på att det inte skulle göra det. Själva konserten tyckte jag var ganska ocharmig, som en blandning mellan företagsspelning och festival.

Har du gjort några företagsspelningar?

– En enda faktiskt, det var i samband med Sony-reklamen. Då spelade jag och fick en plasma-tv och Playstationspel.

Vad tänkte du när du fick avbryta i *Heartbeats*?

– Av erfarenhet vet jag att som publik tycker man nästan att det är skönt att någonting bryter av. Jag känner mig trygg i att man kan ta sin tid. Det brukar bli som om man bryter isen lite.

Du har blivit framgångsrik. Vad gör du när du vill unna dig något?

– Jag har hållit samma levnadsstandard medvetet faktiskt. Jag vet inte hur min framtid kommer att se ut men som

det är nu trivs jag med min levnadsstandard och tänker att jag hellre ger bort pengar i välgörenhet än att jag köper någon lyxig bil. När jag unnar mig så handlar det mer om att ta tid, att inte turnera och vara hemma.

Vad är det för välgörenhet du gynnar?

– Jag håller fortfarande på att fundera på vad jag ska ge till, det känns viktigt att välja rätt. Men det blir säkert Oxfam eller Unicef. Jag väntar på min årsrapport för att se hur mycket pengar jag har att spendera.

Hur rik är du?

– Miljonär i svenska kronor men inte i dollar. Men det känns privat.

Har du blivit mätt på något sätt?

– Mätt på turneringe kan man säga. Där det har funnits efterfrågan dit har jag åkt. Det är först nu som jag tackar nej till saker på större skala.

SISTA EXTRANUMRET ÄR OCKSÅ det en cover, Joy Divisions sentimentala *Love will tear us apart*. När José González kommit ner från scenen har 45 minuter gått sedan han startade konserten. Turnéledaren:

– Tyskarna ville ha mer, men det skiter vi i va?

– Ja.

JOHAN LOTHSSON

Oförstörd indieuppriktighet

EDITH CAMILLA SVENSSON

Makthaverskan är ett band som har varit i ropet under året och startade i samma veva som Broder Daniels sista toner klingade ut i Slottsskogen. Vi är givetvis tillbaka på den obligatoriska brottsplatsen Göteborg – landets undergroundarena.

ALLTING BÖRJADE MED en spelning i ett ockuperat hus borta i Gamlestan i Göteborg för ungefär ett år sedan. Därefter hjälpte några kompisar till att spela in demos.

Makthaverskan berör bekanta ämnen som desperation, utanförskap, ångest och allt det där som hör ungdomens bakfulla dagar till. Det är lätt att vifta bort allting som tramsig tonårsångest, men samtidigt, vem kan i så fall uttrycka denna tonårsångest bättre än tonåringar själva? Det kanske finns en slags oförstörd uppriktighet just i att bandmedlemmarna inte är lastgamlar.

– Det är ju det som känns så konstigt att vi är så unga, jag menar det har knappt gått ett år sen vi hade vår första spelning och vi ska redan släppa vår första skiva, förklarar bandets basist och gitarrist Irma Krook.

Makthaverskans skivsamling kan man nästan se framför sig, den består antagligen av en hel del indierock till-

sammans med ett och annat soundtrack till någon tv-serie av Peter Birro. Influenserna snurrar verkligen runt i skallen på en när man lyssnar på musiken. Det sena brittiska 80-talet, vidare till indiependent-vågen på 90-talet, för att sedan låta Håkan Hellström visa vägen in i det 00-tal vi nu befinner oss i.

Men den första associationen som dyker upp är kanske ändå Pixies, eller ännu mer passande; Karin Dreijers smått mytomspunna Honey Is Cool. Ett ungt band med inte bara en, utan här två, tjejer i en mansdominerad indievärld. Maja, bandets sångerska, har däremot en ganska proffsig sångröst i jämförelse med de svärmodiga husgudarna Ian Curtis och Henrik Berggren.

– Det är lite tröttsamt att hela tiden bli jämförda med Broder Daniel, men samtidigt är det roligt att det är ett bra band vi blir jämförda med. Det hade gjort ont om vi blev jämförda med typ

Hammerfall, eller Lykke Li hade nästan varit ännu värre, säger hon.

Maja bekräftar att Broder Daniel är ett gemensamt favoritband i Makthaverskan, men nämner samtidigt influenser som alternativgruppen Dead Can Dance och brittiska postpunkbandet Siouxsie and the Banshees.

Inte helt oväntat ges bandets debutalbum ut under göteborgsbaserade etiketten Luxury, och gör Makthaverskan till kollegor med band såsom Franke, Skansros och Almedal. Bandet börjar alltså redan i tidig ålder sjunka ner i indiekvicksanden, och går kanske därmed samma öde till mötes som sina nyblivna kollegor. Inget fel med det.

– Rasmus Krage på Luxury hade lånat ut sin bil till oss för en spelning i Stockholm, senare ringde han på en fest när han var full och skämtade om att vi hade förstört hans bil, och han berättade samtidigt att han ville signa oss. Men vi känner oss inte så som ett Göteborgs-

popband i mängden, allting känns bara så himla nytt, berättar Irma.

Debutalbumet har producerats av Per Svensson i Skansros och låter enligt bandet ”våldigt Makthaverskan”. Det mesta har redan gått enligt protokollet med otaliga spelningar runtom på svartklubbar, torsdagar på Jazzhuset och på landets alternativa mini-festivaler. Lika många grannar har dunkat i väggen när bandet har repat. Och lika många cigaretter har förmodligen fimpats mot asfalten på Schillerska Gymnasiets skolgård mellan lektionerna.

Framtiden ser ungefär lika osäker ut som den brukade göra för just Broder Daniel.

– Vi har ingen aning om hur framtiden ser ut, vi har aldrig haft några framtidsplaner, men det ska bli releasefest och en spelning på Debaser Medis i Stockholm, det blir nog en hel del spelningar däremellan också.

RASMUS BLOM

REPEATER CONCERTS PRESENTERAR

HÖSTEN PÅ MEJERIET

DIA PSALMA 31 OKT

ASHA ALI 4 NOV

CALAISA 5 NOV

SALEM 6 NOV

TINGSEK 7 NOV

TAXI TAXI 11 NOV

CKY 12 NOV

FIBES OH FIBES 13 NOV

HOFFMAESTRO & CHRAA 14 NOV

YO LA TENGO 18 NOV

DEPORTEES 19 NOV

JOHN VANDERSLICE 20 NOV

TEGAN & SARA 21 NOV

MELISSA HORN 27 NOV

(INGENTING) 28 NOV

DETEKTIVBYRÅN 9 DEC

WWW.KULTURMEJERIET.SE

BILJETTER: WWW.TICNET.SE / WWW.EVENTIM.SE

Mejeriet

NYTT ALBUM!

SISTASKRIKET

skandaleter i ränder

Innehåller hitarna "Martyren" och "Ah jag är kär".

MYSFACE.COM/SISTASKRIKET
WWW.BEATBUTCHERS.SE

RITA REDSHOES

**MISSA INTE PORTUGISISKA
STJÄRNSKOTTET RITA REDSHOES
MED SVERIGEDEBUTEN
"GOLDEN ERA"..**

UTE NU!

OFFICER KICKS - THE SIX GRAND PLOT

THE SCARAMANGA SIX - SONGS OF PREY

WWW.NAZPROMOTIONS.COM

wonderland records

naz PROMOTIONS

CAMERA OBSCURA

Parken, Göteborg
091001

GGGG

Stämningen i luften: Om man sluter ögonen, stiliga segelbåtar över ett skimrande melankoliskt hav. Med klubbstök i bakgrunden.

Camera Obscuras sångerska Tracyanne Campbell får elstöt av mikrofonen.

"It's alright. I quite like it", säger hon på bred glasgowsk dialekt och ler innan bandet drar igång en sprakande version av *If looks could kill*. Det är den skotska gruppens svängigaste och stökigaste stund. I kväll breder Tracyanne Campbells låtskrivartalang ut sig mellan snygga popdängor och sanslöst vackra vemodsballerader som nya *James*.

Den överlag unga publiken blir mest uppspelt då de mer osiga hitsen *Lloyd, I'm ready to be heartbroken* och *French navy* spelas men kanske hittar man Camera Obscuras riktiga kärna i den perfekta finalen *Razzle dazzle rose*. Här när i alla fall bandets stämningsfulla melankoli sina mest storslagna höjder.

Camera Obscuras vanliga sättning är förstärkt med trumpet- och percussionspelande Tim Cronin. Både han och basisten Gavin Dunbar står lite i skymundan på var sin kant av scenen. Två rejäla pelare skär av dem från de övriga medlemmarna och gör att de hamnar utanför spotlightsen. De verkar vara rätt nöjda ändå. Tim hoppar fram och slår hårt på trumsetets cymbaler i fina *Keep it clean*, en skön kontrast till Camera Obscuras städade look.

De är ett otroligt stabilt band, men det är Tracyanne Campbells starka och sorgsna röst som är grunden som de vilar på, som utgör den verkliga laddningen. Det är antagligen just därför mikrofonerna skickar blixtrar på Parken i kväll.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

JJ

Blekingska nation, Lund
090925

GG

Sen debutens släpp nån gång i somras har JJ hypats sönder, vilket inte är särskilt konstigt. Ett Tough Alliance-baserat skivbolag i ryggen, en strikt medieskygghet och fet anonymitet ("sångerskan heter kanske Elin och han andra killen är kanske en gogodansare") leder oftast till sådant. Att albumet fått Sveriges musikrecensenter att rabbla superlativ och yra om nyanserad mystik och tårögd electropop bidrar givetvis också till att tyngden denna studentikosa kväll ligger mer på klimaxförväntningar än något annat. "Det kommer bli skitbra, Strage sa att det är nya bästa grejen liksom, skitbra" är det enda jag verkar höra i väntan på att gruppen ska gå på och inleda sin frälsning. Så drar plötsligt det hela igång, popstudenten springer fram till den lilla scenen, gnider sina rutiga skjortarmbågar mot varandra och tindrar som det är -97.

Jag står och försöker hindra en förvirrad utbytesstudent från att sabba mitt Visakort i baren och hör bara tjut och intropepp innan jag vänder mig om för att äntligen se var JJ-dealet egentligen är. Och jag ska säga er kära vänner var det är. Ensam på scenen sitter en liten tjej som påminner mig om popbrudarna på högstadiet i sin catty makeup, tuperade hår och långsamma blick. Med en ölfaska i handen och en rutig filt virad om sig sitter hon på en stol på tryggt avstånd från iBooken

PACIFIC!

MICHAELA TUNGSTRÖM

Debaser Medis, Stockholm
090924

GGG

Stockholmsklubben Loaded fyller 365 dagar, och det firar man med pompa och ståt i socialismens smutsigaste tempel vid Medborgarplatsen. Det bjuds säklart på dunka-dunka långt bortom vargimmen, men kvällens mer spektakulära spektakel står ändå de göteborgska syntpoparna Pacific! för.

Pacific! presenterade sig själva för något år sedan med *Reveries* – ett fjäderlätt och förföriskt vykort från den svenska rivierans solvarmaste bukt. Kvällens framträdande är dock något helt annat. Inspirerade av den grekiska myten om Narcissus och Eko – Narcissus

som tyckte att han själv var så sjukt snygg, att han bara satt och speglade sig, och Eko som plågades så av sin obesvarade kärlek, att hon tynade bort och blev osynlig – framför man ett mörkt och suggestivt stycke, ackompanjerade av spegelblank dekor och koreograferad dans.

Pacific! säger sig vilja skapa ett möte mellan olika konstnärliga genrer – romantisk electropop och avantgardebalett. Och det har de lyckats med. Kontrasten mellan det bleka, liksom förfrusna, i hiskeligt fula städrockar iklädda bandet och de nattsvartklädda dansarnas yviga rörelser är slående. Att hitta de gamla grekerna i verket är visserligen svårt, men det kan väl också kvitta. Tematik är

tröttsamt, och både musiken och dansen står tillräckligt stadigt på egna ben.

Sammantaget är framträdandet skönt svulstigt på ett sätt man sällan ser på återhållsamma, stockholmska klubbar. Det är inte rakt genom fantastiskt. Pacific! kan vara lite snuskkitschiga, och dansen är väl repetitiv och emellanåt taskigt synkad med tonerna. Men vad fasiken. Det är originellt, uppriktigt och minnesvärt. Jag är dessutom övertygad om att framträdandet kommer att förfinas för varje framträdande. Och med en ambitiös turné inplanerad, borde Narcissus vara en grym upplevelse lagom tills dess att höstmörkret attackerar på allvar.

FREDRIK FRANZÉN

Editors

STEFAN MALERORIN

tre meter bort som pumpar musiken. Hon blundar, småler för sig själv och sjunger falskt. Till playback. Det är under konserten oklart var den påstådda gogodansaren befinner sig, men det visar sig senare att han tryckte på play och sedan gick och drack öl i logen.

Publiken tindrar tålmodigt vidare, fokuserar på Strage och försöker dansa lite. Det går sådär. Inte för att det är något fel på materialet, absolut inte. På skiva funkcar electroromantiken utmärkt, då är det som ett naivt Radio Dept-party där alla är bjudna. Det är snarare när materialet framställs av några loja fylletrötta tonåringar som det hela blir ett problem. När vi kommer in på närvaro och varken finner den fysiska eller sceniska. Vissa kallar det balla fuck the world-konserter, jag kallar det respektlöst och fåfängt.

För att fatta mig kort fortsätter "whatshername" med sina tunga ögonlock halvsjunga från sin stol i dryga 30 minuter från gogokillens knapptryck, sen är det hela över. Vissa av popskaran säger till varann att det var tufft och riot, andra står förvirrat kvar och undrar vad de egentligen betalat för att se. "Till och med en maracas som de hade på Stockholms-spelningen hade gjort spelningen igår mer levande" säger en som attendat på Facebook i efterhand. Och han har helt rätt.

Att inse är dock att ja, visst kan det funka med en konsert som mest är ett fuck you i ansiktet med svängande basebollträn och playback, men då får det backas upp av crazy hits och en jävla publikpepp. Själva musiken och publiken kan ersätta en bristande närvaro, men inte till någon slags abstrakt lägmäld electro, och inte av stackars studenter som betalat för fest men fick slumrande hypedrael. Då blir det mer shame än game.

NINA EINARSSON

EDITORS

D-Club, Reeperbahnfestivalen, Hamburg
090926

G

Stämningen i luften: Trångt och brådskande bland publiken, tradigt på scen.

Folk springer verkligen in i lokalen för att garantera sig plats i den gamla bilverkstaden med spegelkross fastlimmat på väggarna i baren och dörrarna öppna för att släppa ut all svettig luft från Friska Viljors spelning nyss. Man skulle nästan kunna ana viss hysteri kring bandet som även är albumaktuella för tillfället. Men trots energisk och episk inledning från Birminghambandet kommer ingen urladdning. Snarare ett magplask av en Energizer bunny.

För det känns som bandet snubblat och landat på magen och fortfarande förtvivlat sprattlar med armar och ben. De larmar och gör sig till. Men publiken står mest stilla utan att engagera sig, jag börjar skruva på mig och tittar efter sittplats och kollar på klockan som är precis efter midnatt. Spanar på spegelglas-mönstret på väggarna. Hör sångaren Tom Smiths överdrivet teatraliska röst och vänder mig bort.

Bandet låter dessutom som en blandning av en kass Queenkopia och Coldplay, inte alls nån kvalitetsindierock som Editors körde i början av sin karriär.

Och så fortsätter det. Hurtig arenarock på en cool klubb i Hamburg – hur fel kan det bli egentligen? Livet känns mycket bättre när Reeperbahns unkna luft slår emot oss på gatan utanför, önskar vi gått och sett danska Turboweekend istället.

GARY LANDSTRÖM

STORAN

JOHN PINETTE

TIS 20/10

STEVE EARLE

SUPPORT: RHETT MILLER

MAN 26/10

JOAN BAEZ

LÖR 31/10

WILLIAM FITZSIMMONS

TOR 5/11

CALAISA

TOR 12/11

HEATHER NOVA

SUPPORT: BEN TAYLOR

LÖR 14/11

BILJETTER FINNS PÅ

WWW.TOURMUSIC.COM

STORAN

HELLS JINGLE BELLS

28/11 - 19/12

THE HARDEST JULSHOW EVER!

JULMIDDAG - ALLSANG - GÅSTARTISTER
KÖP BILJETT NU - BEGRÄNSAT ANTAL!

FEATURING

JOACIM CANS

HÄMMERFÄLL & KÖRSLAGET

OSCAR DRONJAK

HÄMMERFÄLL & KÖRSLAGET

MELKER & MATTIAS

RUNDGÅNG, PÅ APPELIN, PANG PANG

PETRA KVÄNNA

KÖRSLAGET & JULANGEL

BILJETTER FINNS PÅ

WWW.TOURMUSIC.COM

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck sedan 1999

Miljövänlig CD-förpackning:

100% nedbrytbar polymer
certifierad kartong
vattenbaserad lack
sojafärg

www.cmmgroup.se
info@cmmgroup.se
tel 08-545 706 70

 CMM GROUP

JULIETTE LEWIS
31/10 20.00

BERNS SALONGER
 WWW.BERNS.SE TELEFON 08-566 322 00

BILJETT 298 KR + SERVICEAVGIFT FÖRKÖP VIA TICNET WWW.TICNET.SE ÅLDERGRÄNS 20 ÅR

Mustasch
 17 oktober Annexet, Stockholm | 24 oktober Lisebergshallen, Göteborg

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se,
 tel: 077-170 70 70 samt alla Ticnet- och ATG-ombud.

BANDIT ROCK BANDIT.SE
The Agency Group
WAX
CRANK IT UP
AKG
MONSTER ENERGY
Stay Dirt.se ONLINE CLOTHINGSTORE
AEG LIVE WWW.AEGLIVE.SE

TAKIDÅ
THE SUNDICHT

13 NOVEMBER SPORTHALLEN SUNDSVALL	21 NOVEMBER CONVENTUM ÖREBRO
14 NOVEMBER IDUN, UMEÅ FOLKETS HUS UMEÅ	26 NOVEMBER LISEBERGSHALLEN GÖTEBORG
19 NOVEMBER SPORTHALLEN LINKÖPING	27 NOVEMBER BALTISKA HALLEN MALMÖ
20 NOVEMBER NÖJESFABRIKEN KARLSTAD	28 NOVEMBER HOVET STOCKHOLM
	4 DECEMBER FOLKETS PARK HUSKVARNA

Biljetter finns att köpa via SJ.se/Upplevelser, 0771-75 75 75 eller www.ticnet.se,
 tel: 077-170 70 70 samt alla SJ Resebutiker, Ticnet- och ATG-ombud.

WWW.TAKIDAMUSIC.COM

SJ
RIX FM BÄST MUSIK JUST NU!
BANDIT ROCK BANDIT.SE
AEG LIVE WWW.AEGLIVE.SE

ASHA ALI

Hurricane
EGENDISTRIBUERAD

GGGG

Som en stockholmsk version av Kate Bush sveper Asha Ali fram över världen, med sin hjärtasorg väl synlig, mitt i processen av att läka sitt jag som fått sig en rejäl törn. Och visst kan en platta vara ett ypperligt sätt att jobba sig igenom ett uppbrott, kanske inte alltid lika intressant för lyssnaren, men i detta fall funkar *Hurricane* som terapi även för mottagaren.

För albumet är en lisa för själen om man har ont, men funkar även som en tankeställare om man är lycklig. Mitt i prick således. Och dessutom framförd med sån känsla och precision att man inte kan annat än att beundra all vuxenpoäng som trillar in efter en genomlysning. Men stoltheten finns definitivt där och jag kan hämta kraft i den, jag kan inse att man som människa måste ta sig igenom jobbiga perioder men att det finns ett ljus i slutet av tunneln. Det har Asha Ali påmint mig om.

GARY LANDSTRÖM

MATTI ALKBERG

Nerverna
A WESTSIDE FABRICATION/BORDER

GGGGG

Jag blir berörd av hur Matti Alkberg sätter ihop sina ord till meningar. Hur han med lätthet kan frasera ett ord som Gud och få det ordet och i sin tur en låt att explodera. Cecilia Nordlund sa en gång: "Matti Alkberg är Sveriges mest begåvade musik- och textförfattare". Det kanske är fullt att använda ord som renässansmänniska 2009 men om det är någon nu levande svensk som ska tillskrivas den titeln så är det Matti Alkberg. Sveriges tre största textmakare heter i orankad ordning Anders F Rönnblom, Matti Alkberg och Joakim Thåström.

Alkberg beskriver vardagen så att meningar som "har tvättat håret och rakat mig/känns lite konstigt men jag reder mig" blir något mycket vackert. Ord stöpta i guld inlindade i taggtråd gör *Nerverna* exakt vad den är döpt till. Nervig lyssning. Musiken är en kuliss till orden. En kuliss inspirerad från valfri David Lynch-produktion med rockabilly. *Nerverna* är en vägbytare mellan god och dålig smak. *Nerverna* är ett långt vasst finger upp i Idols och Mogis ytliga brunöga. Tack och åter tack för ditt snille och smak.

PER LUNDBERG GB

ATLAS SOUND

Logos
KRANKY/PLAYGROUND

GGGG

I ganska tidig ålder brukade Bradford Cox, aka Atlas Sound, sitta i sitt pojkrum i Atlanta och experimentera med droger till tonerna av My Bloody Valentine, Stereolab, Warpakter och Autechre. Men ur detta dekadenta leverne kom även någonting positivt. Under de senaste åren har han helt på egen hand ändrat spelreglerna om hur drömsk indiepop kan och bör låta. Allt han rör vid blir reverbskadat och skevt men så fulländat att gränsen mellan dröm och verklighet helt suddas ut.

Mina försök att analysera *Logos* resulterar i starka känslostormar. Jag fastnar i låtarna, det värker till en början och gör ont, men klar sedan för att slutligen läka. Att förhålla sig professionell mitt i ett myller av toner är som att ha kontroll över en monsun.

Samarbetet med Noah Lennox (Panda Bear), som sker två låtar in på skivan och heter *Walkabout*, är bara så bra det kan bli när två missanpassade musiker får leka fritt. Den råkar till och med ha hitpotential. I den bästa av världar hade *Walkabout* varit årets sommarplåga.

I den introverta krauttdanslåten *Quick canal*, på dryga åtta minuter, har Cox tagit hjälp av Laetitia Sadier från Stereolab. Låten både växer och faller isär på samma gång. Den blir så gigantisk en monoton mastodontlåt måste bli för att man över huvud taget ska klara av den. Och det är då den förvandlas till det vackraste spåret på hela *Logos*.

Bradford, som man även kan höra i Deerhunter, har själv sagt att han i sitt soloprojekt använder sig av idéer som är svåra att tillämpa i ett femmannaband. Trots det känns *Logos* mycket mer strukturerad än föregångaren *Let the blind lead those who can see but cannot feel*, även om strukturer knappast är något som Cox förlitar sig på när han skapar.

För nästa generation av dagdrömmare kan *Logos* komma att bli den givna inspirationskällan. Kanske rentav lika viktig som *Transient random-noise bursts with announcements* var för en 15-årig Bradford Cox i sitt pojkrum.

DANIEL MAGNUSSON

BAD LIEUTENANT

Never cry another tear
TRIPLE ECHO/BONNIERAMIGO

GGG

När Ian Curtis tog livet av sig 1980, endast 23 år gammal, upplöstes brittiska Joy Division omedelbart. Det fanns inte längre någon anledning att fortsätta i samma form och istället bildade omedelbart de resterande bandmedlemmarna New Order. När så även de splittrades (eller?) i kölvattnet av Peter Hooks avhopp trodde nog de flesta att sagan var slut. Fast på riktigt den här gången.

Men ur askan har ett nytt band likt fågel Fenix uppkommit. Bernard Sumner tog med sig sin bandkollega Phil Cunningham och Rambo & Leroy-gitarristen Jake Evans för att starta om på nytt. Bad Lieutenant heter resultatet och kommer med stor sannolikhet inte att påverka musikvärlden på samma sätt som föregångarna. Därmed inte sagt att detta är dåligt.

De två inledande spåren, singelsläppet *Sink or swim* och *Twist of fate*, innehåller det mesta man kan kräva av en bra poplåt. Det är enkelt och koncist med lika delar återvinning och nyskapande. Vad gäller den sistnämnda bör det tilläggas att *Blurs* gamle ost- och kokainkännösör Alex James bjuder på ett basspel som är guld värt bara det.

Tyvärr är dessa två inledande spår också skivans enda riktiga höjdpunkter. Det händer nämligen inte så mycket mer. Skivan snurrar vidare utan att det brinner till på allvar. Det är gediget och väljudande rakt igenom men med en lite för stor del slätstrukenhets för att detta ska lyckas fullt ut. Detta trots att variationen faktiskt är överraskande stor. *Running out of luck* och *Walking on silver water* är två av de spår som med fördel skulle kunna strykas utan att skivan hade försämrats ett dugg. Men likt så många andra skivor handlar det om att kunna plocka russin ur kakan och njuta av dessa, oavsett dess omgivning.

ANDERS SAMUELSSON

BASEMENT JAXX

Scars
XL/PLAYGROUND

GGG

Scars kallar de visst sitt nya album. Varför? Beror det på att de ärrade veteranerna Felix Buxton och Simon Ratcliffe producerat löjligt levnadsglad Krakel Spektakel-house i drygt 15 år?

Eller beror det på att det scar sig lite i både Buxtons och Ratcliffes liv, och att deras femte alster enligt egen utsago är resultatet av diverse personliga och artistiska kriser?

Eller scar man tolka det som en metafor för att deras musikaliska mischmasch (än mer kaotiskt än deras strålande album *Kish kash*) bär sin avsiktligt slarviga sutur på rockslaget?

Ärr det ett ödmjukt erkännande att deras prunkande piñataplatta är en sanslöst brokig historia med en del rätt uppenbara skönhetsfläckar?

Eller ärr det bara en påminnelse om att det ofta är just dessa skönhetsfläckar som skänker våra ansikten karaktär?

FREDRIK FRANZÉN

THE BLACK HEART PROCESSION

Six
TEMPORARY RESIDENCE

GGGG

Hos The Black Heart Procession är det alltid natt, det regnar och storstadens puls driver dig framåt genom mörkret. Med lättitlar som *Suicide*, *Drugs*, *Wasteland*, *Liars ink* och *Back to the underground* hamnar vi direkt i en svärmodig, blek rock i samma ådra som The Gutter Twins, Woven Hand och Tindersticks.

Men The Black Heart Procession är på nya plattan mer sparsmakade än någonsin. Det är stora hål i ljudbilden, plinkande pianon, strummande gitarrer och en lagom dos trummor som mer markerar rytmer än håller dem. Det är fantastiskt bra och en skiva som är som gjord för hörlurar på nattbussar, tåg, våta promenader hem från stängda barer och långa bilresor genom mörka nersläckta landskap.

MATHIAS SKEPPSTEDT

CYMBALS EAT GUITARS

Why there are mountains
BORDER

GGGG

Tung debut. Hajpade Cymbals Eat Guitars gör experimentell indie-rock med mycket inspiration. Tempohöjningar hit, gitarr-mattor dit – pianoklink och ekande skrik om vartannat. Gissningsvis är bandet lika influerade av Modest Mouse som typ... Richard Wagner.

Varje spår kan analyseras i dagar, det går att plocka isär dem och hitta lite allt möjligt – inte minst för att i princip varenda låt rymmer flera olika melodier. Till exempel börjar *Some trees* (*Merrit moon*) med en långsam melodi på synt, för att sedan gå över i pigga riff och snabb sång. *Indiana* är annars en personlig favorit. Här hör vi trumpetblås och hoppigt piano såväl som knappt identifierbar sång och moloket gitarrbrus. Det låter kanske som en omöjlig combo, men i Cymbals Eat Guitars händer

BROTHERS OF END

The end
KONJAGA/PLAYGROUND

GGGG

Det är onekligen höst nu. Brothers of End lämnar inga tvivel på den punkten. *The end* är fylld av den där sömnliga, vemodiga höstkänslan, känslan av att tona ner sommarens extas till lugn vardag. Perfekt musik att varva ned med.

Naturligtvis låter det mästertligt. Bandet består trots allt av Mattias Areskog (som spelat med bland andra Marit Bergman, Friska Viljor och Consequences), Bengt Lagerberg och Lars-Olof Johansson Ståle (från The Cardigans). De är alla skivade musiker. Vi har ett album med felfri produktion i örönen.

Det vi har att göra med är gitarrbaserad pop, och vi vill ha med den att göra på grund av dess atmosfäriska och luftiga känsla. För att inte tala om den utsökta stämsången. *The end* är ett vänligt album som man känner sig lugnad och omhändertagen av. Och ibland är det precis vad man behöver.

ANNA GUSTAFSSON

IAN BROWN

My way
UNIVERSAL

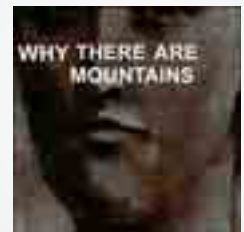
GG

I min bok var alltid Ian Brown den minst intressanta i Stone Roses, men han är den som definitivt varit mest aktiv sen ett av de mest överhajpade banden i Englands historia tog död på sig själva. Men grejen med Ian Brown har alltid varit att hans uttalanden och intervjuer i NME under åren har varit mycket mer intressanta än hans skivor.

Och *My way* är inget undantag, det är 80-tals disco på Manchestervis, popdängor, och en fruktansvärd cover (*In the year 2525*) med spanska gitarrer och mariachi-blås som får en att börja gråta. Problemet är också att Mr Browns sångrost är väldigt begränsad och även om den funkade ypperligt till den psykedeliska Stone Roses-poppen, så håller den inte när han försöker vidga vyerna.

Men skivan har givetvis sina stunder, tyvärr är det långt mellan dem och utsikten är inte så värt intressant på vägen dit.

MATHIAS SKEPPSTEDT

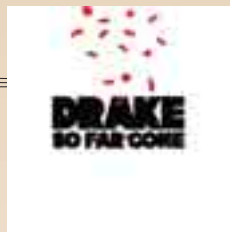

är det fullständigt naturligt. Se det som att svart möter vitt, hund möter katt eller Thomas Di Leva möter Lars Lagerbäck – med lyckat resultat.

Som gräddes på det beryktade moset står bandet bakom i princip hela skapandeprocessen själva. Är du indienörd som diggar experimentlusta – missa inte detta. *Why there are mountains* är förvisso svåråtkomlig och avig till en början. Men när den sjunkit in är den inget annat än nio spår av inspiration och njutning.

HANS LARSON

SKIVOR

C.AARMÉ

World music
SPEGEL/DRELLA

GGG

På förra skivans *MPP* uttrycker C.Aarmés sångare Jessie Garon en vilja att bli arresterad av musikpolisen. En ganska talande detalj när det gäller detta band, som nu har återuppstått efter att ha lagt ner flera gånger.

För deras musik har både beskyllts för att vara dum och extremt uttänkt. Det ligger nog något i båda bedömningarna. Jag kan förstå att man kan bli provocerad av bandets i grunden okomplicerade och samtidigt rastlöst riffiga uppvisning i störig rock. Själv står jag och vacklar mellan att höra skev charm och tappa tålmodet med C.Aarmés tredje fullängdare i öronen. Inledande *British breakfast party* är riktigt bra men skivan svänger tyvärr inte bara på det bra sättet. För min del hade de gärna fått dra galenskapen ett par varv till.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

CARPET JETS

Try again. Try harder
PLUGGED

GGGG

Göteborgsbandet Carpet Jets har en fantastisk sångerska, men resten av bandet är inte pjåkiga de heller. Bandets debut-EP är fyra spår lång. Personligen hade jag gärna hört fyra till av Carpet Jets pop. Den är enkel, vacker och vissa stunder storslagen. Mycket hänger på just att Ellen är en så pass bra sångare. Tycker hon påminner om The Darkness-sångaren Justin Hawkins. Men det är ju sak samma. Carpet Jets fullängdsalbum blir något att se fram emot.

PER LUNDBERG GB

GUY CLARK

Somedays the song writes you
DUALTONE/ROOTSY

GGGG

Han låter lite trött. Rosslar mer än någonsin och har en röst som inte alltid håller. Men det gör inte särskilt mycket när det gäller Guy Clark. Som alltid är känslan enorm och låtskrivandet av högsta klass.

Så har han inte heller gjort det lätt för sig. Debuten *Old no 1* från 1975 var ett förbluffande starkt album, ett riktigt mästerverk, och egentligen har den ärrade singer/songwritern aldrig kunnat överträffa det. Trots ett antal fina skivor, som *Texas cookin'* och *Old friends*.

På den nya plattan är ljudbilden som vanligt både varm och avskalad. I fokus finns de akustiska gitarrerna och 68-åringens frihetslångtande skildringar av livet. Vare sig han sjunger om låtskrivande, hjärtasorg eller drömgitarrar på pantbanken handlar det om universella känslor. Om oss människor. *Somedays the song writes you* är ett vitalt livstecken från Texas låtskrivarveteran nummer ett. Och faktiskt hans bästa album sedan den magiska liveinspelningen *Keepers – A live recording* från 1997.

ROBERT LAGERSTRÖM

CONVERGE

Axe to fall
EPITAPH/BONNIERAMIGO

GGGG

De som dryftat tvivel mot sentida Converge-material, sedan de "svek" och signade med stora Epitaph, kan inte ha något kött på benen längre gällande bandets trovärdighet. Boston-

gänget viker, än en gång, inte en tum från sin benknäckande hardcorepunk och känns uppriskande vitalt på åttonde fullängdsgiven.

I öppningsspåret *Dark horse* visas en imponerande bredd upp där vi slits mellan dels skenande metalslingor, dels ett hardcoresväg sällan skadat och nämnda recept genomsyrar *Axe to fall*. Släpiga *Worms will feed/Rats will feast* fortsätter på den inslagna vägen *Grim heart/Black rose* från *No heroes* banade med en tyngd Jesu skulle varit avundsjukt över.

Jacob Bannon och hans manskap tar med denna skiva ännu en skalp och befäster positionen som ett av världens bästa hardcore-band och femman är inte långt borta.

JONAS APPELQVIST

MATTHEW DAVIES

Highway specific
MATTHEW DAVIES/HEMIFRÄN

GGGG

En mycket begåvad och för mig helt okänd kille från Milwaukee. För trots att Matthew kan sin Bob Dylan och Nick Drake utan och innan så gör han det ändå på ett charmigt och personligt sätt.

Highway species har ett sparsmakat sound. Piano, gitarr, trummor, bas och munspel. Hela plattan har en tillbakalutad och självsäker attityd. Låtarna rör sig mellan pianoballader till honky tonk light. Matthew Davies är dessutom en bra historieberättare. En artist väl värd att upptäcka.

PER LUNDBERG GB

DRAKE

So far gone
YOUNG MONEY/UNIVERSAL

GGGG

Skulle jag utse Kanyes efterträdare redan nu måste det vara kanadensaren Drake. Fulllängdaren kommer inte förrän nästa år, men denna EP är så kraftfull att hajpen spinner ut ur universum med raketfart.

För Drake låter råcool vid micken. Inte dryg, inte skrytsam, inte skitnödig. Bara släpigt naturlig och totalt in control. Smarta rader träffar i prick hela tiden medan beatsen också har en understated quality. Det är snyggt, smart och bigger than life. Som en mix av Akon, Kanye och Diddy. Gjort av en riktig människa. Känns som Lil Wayne träffat rätt med en gång i scoutingen för nya labeln Young Money!

GARY LANDSTRÖM

NICOLAI DUNGER

Play
FLESH BOAT/BONNIERAMIGO

GGGG

Play är Nicolai Dungers 14:e skiva på tretton år och kanske det lättaste, ljusaste albumet från honom hittills. Melodierna svävar uppymt runt men landar då och då för att släppa in en aning melankoli och fånga fler nyanser. Som när *Crazy train* tar sig fram i en skön tågtakt för att stanna i *Tears in a child's eye*, där Nina Perssons och Nicolai Dungers röster samsas fint i en solregnig vals.

Så fortsätter det, genom *Play* slussas man som lyssnare mellan gnistrande upptemopolåtar och lugnare blåa sånger. Så trots att det sjungs om flödande tårar och döende rosor i *When your work is done* väntar hoppet runt hörnet.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

EDITORS

In this light and on this evening
PIAS/BORDER

GGG

"So take me to town/I want to dance with the city/Show me something ugly show me something pretty." Albumets sjätte spår *The boxer* inleds så. Editors har gjort sitt tredje album. Om man tidigare kallat engelsmännen för Joy Division-kopior så kan jag med lätthet dra paralleller med både New Order och Ultravox här.

In this light and on this evening är en ganska tråkig historia. Eller snarare känns det oinspirerat och ofokuserat. Visst, jag har höga förväntningar på Editors, efter bandets förra album kunde det inte varit på något annat sätt. Tom Smith är fortfarande en grym sångare som skriver texter utöver det vanliga, ungefär som i *The boxer*. Men det står och stampar i kulissen. Och av skivans nio spår är hälften riktigt bra och den andra hälften raka motsatsen. Rättning i leden och gör nästa album utan att stirra er blinda på vad förebilderna gjort. Bli era egna skomakare.

PER LUNDBERG GB

MARKUS KRUNEGÅRD

Prinsen av Peking
Lev som en gris dö som en hund
UNIVERSAL

GGGG

GGGG

Till skillnad från många andra artister talar Markus Krunegård klarspråk. Även om han i intervjuer ständigt visar prov på ett aldrig sinande ordförråd är det de enkla raderna i hans musik som fastnar, som betyder något. Med raden "Hela världen är så underbar/på bussen in till stan" fångade han upp en hel generation. De få belackare som finns kallar musiken för teen-angstpop att dansa till av en som sedan en lång tid tillbaka lämnat tonåren. Jag kallar det ärlig återkoppling.

På frågan om varför han väljer att släppa två album samtidigt har Krunegård varit ganska fåordig. Det fanns helt enkelt tillräckligt mycket bra material för att det skulle fungera. Och för den som följt Markus andra projekt i Laakso och Hets vet om att det sprutar kreativitet ur den här mannen. Så, inga konstigheter här, som Färjan-Håkan skulle ha sagt.

Prinsen av Peking har Markus själv kallat lyxig skifv motstånd utåtriktad. Om han med lyxig syftar på ljudbilden har han helt rätt. Det smakar 80-tal med de senaste ljudfilterna. Brusfritt, glasklart och oerhört snyggt. Medproducenten Mauro Scocco kan ha någonting med saken att göra. De självdestruktiva raderna från *Markusevangeliet* bubblar numera runt i ett champagneglas i periferin, medan det ytliga jetsetlivet står i fokus i *Hollywood hills*.

Krunegård har givetvis en tanke bakom allt och med texter som smittar lika hårt som synteffekterna smattrar kan inget gå fel. Målgruppen lär följa med även den här gången. *Prinsen av Peking* bör ses som den givna fortsättningen av *Markusevangeliet*.

Frågan är dock hur hans andra släpp *Lev som en gris dö som en hund* kommer att tas

LUDOVICO EINAUDI

Nightbook
PONDEROSA

GGGGG

Ludovico Einaudi är en italiensk kompositör som bland annat skrivit mycket av musiken till filmen *This is England*. Jag erkänner att jag inte kände till hans verk innan jag fick *Nightbook* i min hand, men när jag lyssnar, när jag lyssnar, så skäms jag nästan för att jag inte redan vetat, för att jag inte redan hittat och gjort till mitt.

Det här är naturligtvis det jag borde ha omfamnat och omhuldat sen jag överhuvudtaget börjat lyssna till instrumentala och klassiska kompositioner. Många spår har filmiska drag, piano, stråkar, dramatik; men på ett sånt sätt att det inte krävs bilder, de skulle bara störa intrycken; allt målas upp som en akvarell under lyssningen, det är knappt man behöver blunda. Det är vackert, det är skört samtidigt som kan vara kraftigt och starkt, episkt, storvulet och minimalistiskt. Ibland kommer tankarna till Björn J:son Lindh och Staffan Schejas sorgligt bortglömda *Europa*-skivor från 80-talet. Men det är en felaktig referens. Det här är en fond till hur livet låter när lugnet sänker sig över världen.

MAGNUS SJÖBERG

emot bland hans ängestpopglada publikum. Krunegårds egna ord den här gången är: suggestiv, progressiv och mastig. Än en gång alla rätt. Till skillnad från *Prinsen av Peking* är *Lev som en gris dö som en hund* precis så experimentell som Krunegård kan tänkas låta på toppen av sin karriär 2009. Man kan även konstatera att förändring förnejer, inte minst från upphovsrättsinnehavarens håll. Det här är en nödvändighet för att hålla kreativiteten vid liv, men det stannar inte vid en ursäkt att som musiker orka gå vidare. *Lev som en gris dö som en hund* har i jämförelse med *Prinsen av Peking* en mer iögonfallande helhetsbild, plus starka enskilda låtar. En paradox, kan tyckas, men det går ihop.

Ett enkelt exempel som pulveriserar mitt tidigare motstånd till herr Krunegård är låten *Benny*. Slarvigt kan man kalla den Krunegårds socialrealistiska svar på Gyllene Tiders moralkackiga *Billy*. *Fel på hjärnan* kan mycket väl vara den bästa Primal Scream-kopieringen från det här landet. 90-talet är tillbaka igen och dess house-pianoackord sitter som en smäck. Att döpa en låt till *Ge mig ingen vit skit, ge mig afrobeat* kan i bästa fall vara en ironisk flirt med dagens smått uttjatade musikmiljö, men faktum är att låten är bättre än titeln.

Lev som en gris dö som en hund känns mer hållbar och lockar hellre med avslappnad attityd än *Prinsen av Pekings* festsugna och uppladda lyx. Båda har dock sina poängar och där den ena dö som en hund tar den andra majestätiskt vid.

DANIEL MAGNUSSON

SPECIALDEAL!

Korg SP-250
På scen, i studio & hemma.
Vitt eller svart! **7.995:-**

Hur kul som helst i studio och på scen - inte minst tack vare en uppdaterad Vocoder.

MicroKorg XL Limited Edition: Röd & vacker inkl. gigbag! MicroKorg XL är storebror till den "vanliga" MicroKorgen **5.295:-**

JJLABS
Tommy Folkesson Edition
JJLABS

JJLABS ND6000 **995:-**

Låter bäst av alla vokalmikar i den här prisklassen - jämför med t ex SM58. ND6000 har blivit en rejäl succé - över 4.000 sålda under de senaste åren. nDymiumteknik = hög output, inga rundgångsproblem.

PRO TOOLS

KOLLA MED EXPERTERNA

Det tog tre år att få fram dom - men det blev bra också!

ESI U46 XL
Ljudkort med 4 in / 6ut, mic-preamp m 48V, hörlursutgång. Fungerar att spela in på 4 kanaler samtidigt. Hi-z ingång för t.ex gitarr. Har även 5.1 setup för surroundljud. Internt DirectWire för inspelning av signaler från en enhet till en annan. USB 2.0. Win XP/Vista, Mac OS X. Inkl Steinberg Cubase LE4. **1.475:-**

JJLABS BMC2

En snygg, definierad diskant som passar för studioinspelning, stort frekvensomfång och en låg prislapp. Den här modellen är en storsäljare som tål att jämföras med betydligt dyrare modeller från andra tillverkare. **795:-** Vår mest prisvärda stormembransmik!

beg musik

Annonsera musikprylar gratis på begmusik.se

ORANGE

4.495:-

Kolla recensionen i Fuzz! TOPPBETYG!
RÖRTOPP MED KLASS!
Den här lilla elakingen måste du bara prova!

JJLABS DMS7W set med 7 st trummikar **2.395:-**

DSI TETRA - 4 rösters Mopho! 4-rösters multitimbral analogsynth som även funkar som expander till Prophet 08-serien. Första DSI-synthen med USB. Länka ihop flera TETRA med din Prophet 08! **7.495:-**

H4n HANDY RECORDER
Handhållen inspelning 1GB minneskort ingår. Överföring till dator med USB 2.0 Cubase LE4 ingår också!
H4:an kan dubbla som ljudkort!
Kolla in allt på jam.se!

Nya modellen från ZOOM **3.590:-**

Digidesign Eleven Rack

NYHET!

Gitarrförstärkarsimulator och ljudkort i proffs-klass! Den bästa gitarrförstärkarsimulatorn nu som hårdvara - perfekt både i studio och live! Titta in på JAM och prova den!

9.995:-

BÄSTA STÄMMAREN! Även 7-strängad gura och 5-6 strängad bas, snabbläge för blixtnabb stämning + kromatisk. Har både kontaktmik och akustiskt mik för att kunna stämma alla typer av instrument Även för dig som kör nerstämt i flera steg!
JJLABS AT-320B **195:-**

Nya favoriten!

microSAMPLER!

4.795:-

Korg microSAMPLER Senaste tillskottet i Korgs micro-serie; multi-mode sampling, resampling, KAOSS-effekter, patternsequencer mm! Kanon både i studio och för livebruk.

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer. Pris/par. **2.495:-**

~~3.150:-~~

Campfire

TW15ASM

7.495:-

Helt igenom tillverkad av fin solid mahogny, hals, sidor, botten och topp. Blank finish, lyxig känsla och ton.

JJLABS Nya USB Controller MIDI Keyboards.

KS25A/BK **895:-**
KS49A/BK **1.295:-**
KS61A/BK **1.795:-**

Ringway TD90

Digitaltrumset med pads + stämbar virvel samt modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår! Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser!

PRISSÄNK! **3.495:-**

PORTA-MIXER-LJUDKORT

3.990:-

Zoom R16 Flexibel & sanslöst pris! 24-bit/44.1 kHz, 16 spår, 8 spår simultan inspelning. 8 mikpreamps, perfekt för replokalen, studio och live! Kolla allt om den på jam.se!

Jam
www.jam.se

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

RAMALAMA

T-SHIRTS
www.ramalama.se

Retroinspirerade t-shirts från
60, 70 & 80-tal

Finns att köpa på hemsidan ↑
samt i butik i Gbg ↓

SKIVOR & T-SHIRTS
STYRMANGATAN 26, MAJORNA

Giny!

Vinylium

STYRMANGATAN 26, MAJORNA, GBG
TIS 12-18, FRE 12-18, LÖR 12-15, WWW.VINYLIUM.SE

JOHN ALEXANDER ERICSON

Songs from the white sea
WARSAW RECORDINGS

GGGG

Man får aldrig riktigt vad man förväntar sig numera. När jag först presenterades med den första soloplaten från brodern till sångaren i Alberta Cross (John Alexander var även medlem i bandet ett tag i början av deras karriär) förväntade jag mig rock, psykedelia och kanske lite löst jammade. Vad jag istället får är en känslig, vacker och väldigt genomarbetad version av modern singer/songwriter. Melodierna är tålmodigt framme-slade, sången skör och full av känslor medan musiken bakom är en mix av akustiska instrument, beats, analoga syntar och strängar. *Mary song* är en jagad, hypnotisk sak med ett ensamt piano. Men bäst är ändå avslutande *Over the darkness and over the city* som så sakta byggs upp att när du till slut sitter i mitten av all instrumentering undrar du hur det gick till.

MATHIAS SKEPPSTEDT

LA FLEUR FATALE

Silent revolution
KILLER COBRA RECORDS

GGGG

Trots att La Fleur Fatales debut, *Night generation*, var en smält fantastisk skiva blev mottagandet relativt svalt på hemmaplan. Är det nu, äntligen, dags för Svea rikets musikfantaster att upptäcka vår bäst bevarande musikhemlighet? Ja, allt annat skulle praktiskt gränsa till vansinne.

För de som varmt omfamnade debuten kommer *Silent revolution* endast förstärka dessa positiva känslor. Förkärleken till 60-talets rock är fortfarande högst närvarande med en ljudbild som bäst beskrivs som The Who möter The Soundtrack of Our Lives. Vad "familjen" La Fleur lyckas så bra med är att undvika fallgropen som flertalet andra band faller huvudstupa i, nämligen att försöka låta precis som ett 60-tals-rockband. Istället för att försöka efterlikna nöjer sig La Fleur Fatale med att inhämta inspiration från det gyllene musikårtiondets rockscen och skapar sin egen musik utifrån detta. Skillnaden är större än man kan tro.

Om debuten var höga berg och grunda dalar är *Silent revolution* en betydligt jämnare skiva som håller en genomgående hög nivå. Tempot har också skruvats ned en aning, med följden att de harmoniska och finstämda Beatles-inspirerade melodierna får ta precis den plats de förtjänar.

Lyssna särskilt på *The love of illusion*, *Astral girls* och den fantastiskt harmonifyllda *Release the colours in me*. Chansen är stor att ni efter detta blir lika konfunderade som mig över varför La Fleur Fatale inte skördar större framgångar i Sverige.

ANDERS SAMUELSSON

INTRODUCTION

Santa sets sail for Saturn
SANTA RECORDS

GGGG

Om man är född 1979 så är man 30 år detta år. Så ligger det till för de flesta av Introductions medlemmar. Men 1979 så var det mesta över för den typ av musik som Introduction ägnar sig åt.

Vi pratar om prog. Ibland den lite mer avancerade proggen med taktyten och som en del med förakt skulle kalla symfonirock. Men det är fel när det gäller Introduction. Här finns tack och lov bara ett uns av Yes och Genesis.

Istället tänker jag ibland på Gentle Giant och King Crimson, men också en uppsjö av andra band i och utanför genren. Tack och lov inte massa uppvisningar i spelskicklighet eller en sångare som älskar sig själv och förstör för resten av bandet, som är så vanligt i genren.

Nej, Introduction spretar men på ett bra sätt och med en mängd referenser från det tidiga 70-talet så blir deras musik egen och det finns en tyngd och positivt vemod i framförande och låtmaterial. Speciellt gillar jag när de tonar ner och drar ut och tänjer som i sköna *Ballad of the ballet* och *Time in fairy tale*. *Music burn in hell* är en intensiv avslutning på en platta som jag visserligen skulle vilja ha en lite mer skitig ljudbild på, men som ändå sitter där den ska och som kommer att få en central plats i mitt lyssnande en tid framöver.

JONAS ELGEMARK

EMIL JENSEN

En dödsrolig kväll om sorg och saknad
ADRIAN/BORDER

GGGG

Emil Jensen kilar iväg på ännu en miljövänligen turné i höst och för att fira detta släpper han en sju spår stark låt- och poesisamling (som dock endast säljs på skivbolagets webbutik). *En dödsrolig kväll om sorg och saknad* är ett hoplock av gamla låtar, mellansnack/dikter och någon ny komposition. Men trots den brokiga mixen är det fullkomligt njutbart.

Emil Jensen sätter som vanligt ord på allting och man blir lika förundrad över formuleringarna varje gång. Han är intelligент, rolig, känslfull och allmänt filurig i både sina låtar och dikter. Bland annat hör vi en svensk cover av Michael Jacksons *Beat it* och den klockrena *Så får du mig ändå* från hans senaste fullängdare. För att inte tala om *Sponsrad dikt* som inleder skivan. Emil Jensen må aldrig bli en världskänd artist, men hans så kallade "spoken word" är ändå värd en liten men dock geniförklaring.

HANS LARSON

KISS

Sonic boom
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GGG

Första nya plattan på elva år är livfullare än vad man vågade hoppas på. Michael Doret, som även gjorde omslaget till *Rock n' roll over* har kallats in och visst märks det att siktet är inställt på 70-talets arenarefränger och gubbigt orienterade hårda rock. Samtidigt är jag så kluven till hela fenomenet Kiss där det skall mjölkas ut varenda liten doft av pengar så fort tillfälle ges att jag inte riktigt engagerar mig som förr. Visst, Tommy Thayer spelar ungefär som Ace Frehley, *Modern day delilah*, *Russian roulette* och *Say yeah* är klart godkända. Men som helhet var *Revenge* från 1992 betydligt intressantare och låtmässigt vassare. Tacksamt nog har de inte gett utrymme för några sliskiga ballader utan riktat in sig på det alla vill höra istället. Som sagt, jag är kluven, men visst är resultatet godkänt.

ROGER BENGTSSON

THE LEISURE SOCIETY

The sleeper
FULL TIME HOBBY/BORDER

GGGG

När en genre blir het, som jag anser att folktoppen blivit efter Fleet Foxes succédebut, kan det ofta komma att krylla av band som vill lite mer än vad de kan. Och så finns det band som

lyckas upprätthålla hajpen – precis som The Leisure Society. Denna Brighton-baserade duo har plockat fram stora instrumentlådan och även om de inte har lika många skäggladda stämmor som Fleet Foxes, är det samma sorts skönsång och banjokryddad landsbygdspop, om än lite mer poppig. Debutskivan har en svag doft av andra duos som Simon & Garfunkel och Kings Of Convenience och alla elva spår är en fröjd för örat. Lyssna särskilt på *Save it for someone who cares*, *A matter of time* och titelspåret, skrivna absoluta höjdpunkter.

JENNY BRINCK

MIIKE SNOW

Miike Snow

SONY

GGGG

Våra doldisproducentstjärnor Bloodshy & Avant har ett band tillsammans med sångaren Andrew Wyatt som kallas Miike Snow, och upplägget påminner om relationen mellan The Neptunes och NERD – även om Miike Snow är rejält softa finns det även musikaliska beröringspunkter mellan dem och NERD tycker jag.

För det låter snyggt, modernt och coolt, precis som man kände med NERD i början. Även om de var ruffigare än Miike Snow. Här är det gulliga tongångar och söta sångpålägg som gäller. Och det funkade alldeles utmärkt. Det är bara att sitta bak och njuta, faktiskt. Plattan har nämligen karaktär och innehåll att återkomma till.

Influenserna verkar vara många, men resultatet blir konkret och inte alls spretigt. Nån slags soft musik att umgås till. Barmusik. Med stil. Inga drinksvepningar utan stilla sippande är det som gäller. Och jag säger skål!

GARY LANDSTRÖM

MONSTERS OF FOLK

Monsters of folk

ROUGH TRADE/BORDER

GG

Monsters of Folk består av M. Ward och Jim James från My Morning Jacket, samt Conor Oberst och Mike Mogis från Bright Eyes. Alla förutsättningar finns alltså för en supergrupp, ett nytt Travelling Wilburys när man samlar grymma låtskrivare för ett smarbete, men så enkelt visar det sig inte vara.

De har självklart haft hur kul som helst i studion och på puben efteråt. Men det är för trevligt och demokrati i bandsammanhang har sällan blivit bra. Monsters of Folk tenderar att bli tråkiga och plattan spretar för mycket. Slapp countrydoftande folkrock som är går in och ut igen väldigt snabbt utan att sätta några spår. Det mesta känns faktiskt som överblivet material och låtar som inte riktigt håller standarden för att platsa hos deras ordinarie band.

Okej, förväntningarna var höga och här finns ett riktigt bra spår, *The right place* med klara Gene Clarke-vibbar. Men annars ett tveksamt hobbyprojekt fyllt av små låtbagateller.

JONAS ELGEMARK

MUSICMUSICMUSIC

In technicolor

HOOB/BORDER

GGGGG

Det här är det bästa som har hänt mig, musikaliskt, sedan The Last Shadow Puppets debuterade för snart två år sedan. Istället för att kompromissa och sträcka ut sin hand mot den stora publiken står MUSICMUSICMUSIC kvar i sitt hörn, blänger under lugg och är jazzig svåra.

JONAS APPELQVIST

In technicolor är mil ifrån den brittiska svulstjazzpop som översköljt oss de senaste åren, det här är rök, spelglädje och hopp. Ta bara ett sänt parti som när Fabian Kallerdahl går loss på pianot under den även i övrigt smält briljanta covern på signaturmelodin till kultserien *Allô allô*. Det går inte att producera fram eller fixa till med hjälp av datorprogram, det är talang och känsla. Det är komplicerat utan att vara exkluderande, snarare öppnar MUSICMUSICMUSIC med *In technicolor* famnen och manar in lyssnarskaran i sin närhet.

Kontrabas är ett sorgligt nog underutnyttjat instrument i dagsläget. Det är därför uppriskande att höra hur bandet törs använda sig av just kontrabasen för att bygga upp stämning i exempelvis *City of London*.

EMMA RASTBÄCK

OFFICER KICKS

The six grand plot

WE MAKE THINGS

GGGG

Jag har ganska lätt att misstro brittisk indie rock som bara potentiella flugor som lika snabbt som de ges utrymme och uppmärksamhet nog att få surra runt lite, lika snabbt kommer att vietas bort med ihoprullade exemplar av Q eller NME. Det finns mycket riktigt spår av precis de indieklischeer jag brukar avfärda med knappt en gaspning i Officer Kicks rock, som den ibland enerverande trallvänligheten, den lite tillgjort oförädlade sångrösten och de där fräsiga hitlistesuktande partierna som mest står i vägen för den melankoli som genomsyrar bandets musik. Det är just det återkommande mörkret under de smutsiga gitarerna och svärtan i texterna som gör Officer Kicks till ett långt mer intressant och roligt band att lyssna på. Och det är när de låter svärmodet ta över – utan att det blir ett självömkande navelskåderi som reducerar tyngden i deras låtar – som *The six grand plot* verkligen övertygar mig om varför det är på tiden att denna ett år gamla debut antligen kommer att få svensk distribution.

SIMÓN BUSTAMANTE

PARAMORE

Brand new eyes

WARNER

GGG

Vid första anblick ter sig den amerikanska rockscenen anno 2009 närmast ogenomtränglig, många skulle antagligen även kalla den avskysvärt sliskig. En scen där det är oerhört svårt att sälla agnarna från vetet. Jag dristar mig att påstå att det inte är så svårt. En bra skiva är en bra skiva är en bra skiva. Som *Brand new eyes*.

Paramore går från klarhet till klarhet och levererar här starkaste skivan hittills. Det är en driven produktion som till viss del utmanar lyssnaren, sångerskan Hayley Williams sjunger bättre än någonsin och har brutit med Gwen Stefani-komplexet och dessa ynglingar rör sin poppiga punkrock i hamn med van hand.

Däremot, skivan innehåller också ett par riktiga bottenknapp där de balladliknande *Misguided ghosts*, *The only exception* och *Decode*, från *Twilight*-soundtracket, retar kräkreflexerna. Lyckligtvis räddas helheten upp av öppningskvartetten *Careful*, *Ignorance*, *Playing god* och *Brick by boring brick*. Mer av den varan och betyget kanske hade landat högre.

EuropaVox och Debaser presenterar

festival
europavox

19 → 21 nov. Debaser // Stockholm

SHOUT OUT LOUDS (SE)

EBONY BONES (UK)

DAS POP (BE)

MÙM (IS)

DELOREAN (ES)

THE NEW WINE (NO)

KÜTU FOLK (FR)

DJs : LOADED (SE)

...

3 dagar, 12 artister, 10 nationaliteter !

Debaser Medis Medborgarplatsen 8 - 118 26 Stockholm
T: Medborgarplatsen

Debaser Slussen Karl Johans Torg 1 - 111 30 Stockholm
T: Slussen

Biljetter Tickster, Sound Pollution, Record Hunter, Pet Sounds.

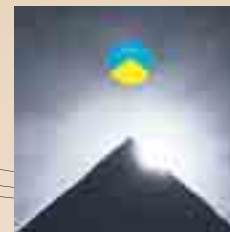
Kontakt www.europavox.com // www.debaser.se

murikindustrin.re

SKIVOR

PEARL JAM

Backspacer
ISLAND/UNIVERSAL

GGGG

Det tar 36 minuter. Sen står det klart att Pearl Jam är tillbaka med något så oväntat som en rak och direkt platta där konstlandet och gitarrmanglandet ersatts av en melodisk popkänsla, något som inte varit synonymt med Seattlebandet. Texterna har, även de, en ljusare underton än tidigare. Anledningen till detta stavas, enligt Bush-antagonisten tillika textförfattaren Eddie Vedder, Barack Obama. Förändring var ordet.

Om jag skulle beskriva *Backspacer* med ett enda ord skulle det bli "positivt". Glädjen finns i såväl texterna, riffen, tempot och den kollektiva känslan av ett band i total harmoni. Det visar även att gamla vanor måste brytas för att komma vidare. Kanske innebar återkomsten av nygamle producenten Brendan Benson att bandet kände sig trygga och vågade ge sig ut på delvis okänt vatten. Hur det än gick till så är Pearl Jam intressanta igen! De senaste skivorna har i mångt och mycket framstått som en ångestfylld strävan efter att hitta tillbaka till en känsla som bandet inte längre förmår förmedla. *Supersonic*, *The Fixer* och *Got Some* är praktexempel på den ljusare och nyare ljudbild som präglar *Backspacer*. Även i de nedtonade spåren lyckas de hitta rätt. Avslutande visbaladen, med den symptomatiska titeln *The End*, landar på precis rätt sida sentimentalitets-strecket och bör spelas på varje avslagen och sentimental efterfest värd namnet.

Att *Backspacer* skulle innebära en ny *Ten* är det inte fråga om, men så låg heller aldrig ambitionerna däri. Man kan bara gräva där man står och Pearl Jam står helt enkelt inte på samma ställe som för 18 år sedan. Och det verkar som att bandet själva insett att det inte behöver innebära något negativt.

ANDERS SAMUELSSON

KEN RING

Hip hop
POPE/UNIVERSAL

GGGG

Förortens störste historieberättare, Hässelbys Nas, och bad boy for life, Ken Ring, kör fortfarande sitt eget race med ny platta

på undergroundnivå. Den innehåller alla klassiska beståndsdelar; gråtmilda ballader, stentuff action, ghettoromantik, hudnära rap och knivskarp produktion. Jag njuter. Även om inte alla spår är fantastiska.

Framförallt låter beatsen och de draperande stråkarna och pianoslingorna fantastiskt. Eerie är ett engelsk ord som passar in på stämningen Ken ofta lyckas skapa. Han gör klaustrofobiska låtar med sprängkraft samtidigt som partyspår som *Wharrup* skulle funka för vilken jänkare som helst. Det låter jävligt tajt helt enkelt. Samtidigt så är det imponerande hur nära Ken släpper mig som lyssnare, text- och innehållsmässigt. Han fläker verkligen ut sina tankar och känslor så att de vibrerar i universum, kärleksförklaringen *Godmorgon* är så jävla stark att jag nästan börjar gråta. Om inte hans kvinna älskar honom för evigt efter detta så vet jag inte vad han ska göra. Jag ska i alla fall hem och spela upp den för min fru!

Men sären han drog upp i det rojalistiska Sverige för ett gäng år sedan hänger fortfarande som en kvarsten kring halsen på honom. Känns inte som han har potentialen att bli folkkär som Dogge direkt. Men vem fan vet, att sätta mat på bordet för sina barn är det enda viktiga och jag hoppas Ken kan leva på det som hans musik ger, på ett eller annat sätt. Han verkar vara en överlevare av stora mått, en naturkraft med potent röst. Och sänt är respekt.

GARY LANDSTRÖM

SHRINEBUILDER

Shrinebuilder
BORDER

GGGGG

Ordet supergrupp ger ifrån sig otroligt dåliga vibbar. Man tänker på misslyckade mastodont-band som Travelling Wilburys, Grymlings och GES. Men supergrupp är ändå det enda ordet som passar in på Shrinebuilder. Scott Kelly (Neurosis), Dale Crover (Melvins), Scott "Wino" Weinrich (Saint Vitus, The Obsessed) och Al Cisneros (OM, Sleep) spelade in sin debutplatta på tre dagar, vilket när man hör den låter otroligt.

Det är stoner/doom med en tung dos 70-tal och Black Sabbath, alla fyra sjunger och låtarna är långa med mer ambienta stycken som får flyta iväg av sig själva. Det är uppenbart att detta är en skiva där musiken fick komma främst och ego nästanstans längre ner, inget av medlem-

marnas egna band har tagit över utan de har tillsammans skapat något nytt med byggestenarna de alla tog med sig till inspelningen. Kanske en av de största överraskningarna i år. En supergrupp som för en gång skull levererar.

MATHIAS SKEPPSTEDT

SKILLA

To our mums and dads, brothers and sisters, friends and lovers

NATIONAL/BONNIERAMIGO

GGGG

Det känns väldigt frigörande att lyssna på Skillas insmygande popmusik. Dessa fem tjejer från Malmö tar nämligen sin okomplicerade musik och för den rakt in i hjärteroten, med potentiella megahiterna *Summer in december* i bräschen. Och med fiolen och Nina Christensens magiska röst i framkant levererar de samtidigt en unik ljudbild att fräschas upp av. Att denna platta med den omständliga titeln är deras debut verkar osannolikt, tjejerna levererar ju så mogen vibb att man blir alldeles knäsvag. Riktigt, riktigt spännande platta som de nog kan öppna många utländska dörrar med.

GARY LANDSTRÖM

SOLANDER

Since we are pigeons
TENDERVISION/BORDER

GGGG

Första gången jag kom i kontakt med Solander var hösten 2006, när jag gick i ettan på gymnasiet (och emo var det nya svarta). Jag fildelade en Solander-låt med en vän. Låten var sunnigt inspelad och falsksjungen, men den innehöll en slags oberstad energi som tilltalade mitt sinne för dramatik med elgitarr.

Since we are pigeons låter på intet sätt som den låten. Den låter faktiskt som om Conor Oberst avlat barn med Fleet Foxes. Du kommer att återfinna Fleet Foxes-elementen stämsång och trevliga melodier, men även Bright Eyes-elementen viskande nära sång och ledsna gitarrer. Och det här, kära vänner, är en väldigt bra kombination. Resultatet är en väldigt trevlig (och välproducerad) popplatta som väl förtjänar att spelas på dina te-/kaffe-/vin-/vad du nu myser med-kvällar. Jag vet att jag kommer att göra det.

ANNA GUSTAFSSON

SÖDERUT

Söderut
APRODUKTION

GGGG

Skog med djur. Kommande faderskap och vacker kalaskula. Sitta på en klippa i Skärgården och drömma sig bort. Må bra-känslan när man kommer på en skön låtgrej. Insikten om att livet faktiskt är ganska gött. Publika kuddkrig. Äldreomsorgen i Övre Kägedalen. Syntestetik. Bra, ny electro-indie. Ny syntpop. Bob Hund och Familjen. Stylophone. Korg synthesizers. Olika ljud som älskar med varandra.

Det där är bara några av galet många influenser som Söderut själva nämner. Rakt på sak, levnadsglatt och faktiskt också talande för hur kvartettens musik låter. Över charmigt knastrande syntar och struttiga trummaskiner framför man på bred skånska självklara popp-ärlor, som med förbluffande kraft verkligen får en att tänka: Fan, livet är faktiskt ganska gött. Söderut bjussar på en generös familjeportion må-bra känsla. Och man måste vara bra bitter för att inte nappa.

FREDRIK FRANZÉN

TAXI TAXI

Still standing at your backdoor
RUMRAKET

GGGG

Tvillingssystrarna Johanna och Miriam Eriksson Berhan debuterade med en hyllad EP på danska Efterklangskivetikett. De valde att inte rusa vidare därifrån och nu två och ett halvt år senare kommer det första albumet.

Fyllt av sånger, både värmande och vackert svala, snyggt smyckade med minimalistiska stråkar, blås och orgelslingor på en botten av duons säregna stämsång. Titelspåret dunkla stalkertema samsas med uppfriskande kärleksvisan *Old big trees*, där köerna flyger som svalor och längtande *Same side of the moon*, där systrarna plötsligt ramlar in i en svensk poetisk vers. En stark och skön samling låtar.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

TUTANKAMON

Tutankamon
PLAYGROUND

GGG

Ett ord för att definiera svensk indiepop à la Skånegatan det första decenniet in i 2000-talet: trivsam.

Tre band som svarar på beskrivningen trivsam svensk indiepop: The Shout Out Louds, The Concretes och Peter, Bjorn and John. När nu medlemmar ur de banden strålar samman i sidoprojektet Tutankamon så låter det inte bara precis så trivsamt som man kunde vänta sig – utan också slående likt hur de låter var för sig på sina egna skivor, möjligen med fler (ett) trumsolon än vanligt.

I stället för att utforska nya marker har de valt att fokusera på det man kan bäst: elgitarrer, stänkig sång från omiskännliga Adam Olenius samt smarta små poppärlor kryddade med festliga referenser som gjorda för bonusrundan på Pet Sounds popquiz.

Med risk för att förstöra en trevlig publik: riffet i förstasingeln *Have you ever been in love* är Velvet Undergrounds *Sweet Jane* i slowmotion.

DAN ANDERSSON

DAVID URWITZ

Så långt det är möjligt
ALVY SINGER/BORDER

GGG

Jag tänker tanken, men tror inte på den. Men det låter så. Men jag tror inte på det. Det låter som att David Urwitz mognat. Alltså mognat på det där sättet man brukar etikettera intensiva, energiska artister när de börjar dra ner tempot. Det är därför jag inte tror på det.

Men från debuten till den nya plattan finns en relativt rak linje i låtarna som går från ett oväntat, mer inklämmande parallellspår till Springsteen och liknande till nu. Jag tänker ofta på Mikael Wiehe när jag lyssnar, eller densamme tolkandes typ Dylan. Missförstå mig inte, det finns inget negativt i det, och hela den instrumentala fonden, arrangemang och allt låter inte ofta som ovanstående; spröda pianon, stråkar och en stämningsfull tystnad som får ta plats. Men det finns också stunder då den mer otyglade Urwitz tar över, till exempel *Det kanske är så*, duetten med Anna Maria Espinosa.

Bra låtar, en bra grund, en bra bas att ta sig vidare från. För det känns som att David Urwitz är på väg någonstans. Igen.

MAGNUS SJÖBERG

SKRIET

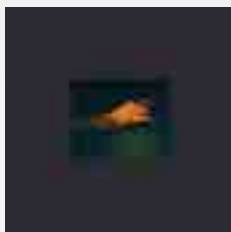
Skriet
NOVOTON/PLAYGROUND

GGGGG

Jag drack kaffe tillsammans med Skriets Isak Sundström och Jacob Frössén då sommaren fortfarande var ung. De berättade om albumet de höll på att färdigställa, om hur det bara uppstått, som av en händelse, under några sena kvällar uppe på en vind. Bland ölburkskadaver och plundrade chipspåsar.

Och såhär i efterhand är det en svindlande tanke. Att något så stort kunde födas ur något så litet. Samtidigt som det såklart är de enda omständigheter ett album som *Skriet* faktiskt kan uppstå under.

För det vilar något enkelt och självklart över musiken, samtidigt som den döljer ett djup och en svärta kajalpyntade dysterkvistar bara kan drömma om. Den är liksom en förening av motsatser, av trygghet och desperation, ömhet och brutalitet. Den frammanför febriga drömmar om att under dundrande

åskmoln få bränna genom Mojave-öknen i en beige Volvo 740, medan en rostig Telecaster ackompanjerar radiosånger på svenska om att arkebuseras i kärlekens land. Den är rå, skinnflädd och våldsamt vacker.

Skriet är ett i stort sett ett perfekt album. Till och med bristerna sitter precis där de ska. Det är ett 45 minuter långt ögonblick – så sällsamt äkta och magiskt att det bara kan ha tillkommit som av en händelse. Det är årets största svenska musikhändelse.

FREDRIK FRANZÉN

CD 8 • 2009

Groove-CD #8, ett konfettiregn av ny och smakrik musik från Sveriges alla hörn! Vill du fortsätta bli inspirerad av musik du inte visste du älskade? Prenumerera! För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Anton Kristiansson

Lilla London

Jag vet allt om att hatälska Göteborg, Nationalteatern, BD och MBMA finns ju sedan länge i blodomloppet. Känner därför starkt för Anton Kristianssons frustration som han paketerar i ett indierock/rap-paket av anthemstorlek. Känslan av utanförskap och önskan om gemenskap sliter sönder oss alla, tristess och potentiell eufori blandas – allt perfekt modellerat i *Lilla London*. Jävlar vilken banger!

www.myspace.com/antonkristiansson

2 Mange Schmidt

I min natur

Partyprinsen Mange Schmidt försöker på *I min natur* förklara hur hans arbetsdag kan te sig, att vara artist är ju inte som att gå till bandet på Volvo direkt... Som vanligt är vibben fett najs, som gjord för armviftning och ölspilling, med Mange i frontlinjen. Frågan är i vems natur det ligger att gå upp 06.00 med snoriga ungar och sen hasa sig till jobbet? Inte i Manges i alla fall.

www.mangeschmidt.com

PER ROSLUND

3 Snutjäväl

Punksvin

Sannolikheten att Patrik Arve skulle spela in en ny version av *Punkrocker* med ett smutsigt gäng från Falköping är ungefär snäppet under "när helvetet fryser för andra gången", men här har ni den ultimata punkdängan kallad *Punksvin*. Ett jävla ös och dist på allt gör att man går i taket av svettig lycka. Kanske en framtida partystarter på Polishögskolan?

www.snutjavel.com

4 Johnny Rex

Myself I drown

Kvartett från Västerås. Älskar att spela svängig rock'n'roll. Energi, glädje och nyfikenhet på vad fyra killar med gitarrer och trummor kan göra tillsammans verkar vara ledorden. De har tajtat ihop sig i tre år nu och börjar nå framgångar i diverse musiktävlingar, nya demon heter *Thirst quenchers* och spelades in live i studion. Så klart.

www.myspace.com/johnnyrex

5 Johnny and the Juicebox

Ways of life

De är fyra hemliga killar från Berlin som utgör detta softa singer/songwriterpopband. De blandar in swing, jazziga gitariff och höftsväng i sin sprudlande glädjepop som formigen sköljer över lyssnaren. De är kul, charmiga och lätta att tycka om. De är ett band att vänta sig stordåd av.

www.myspace.com/johnnyandthejuicebox

6 Dom Kallar Oss Mods

På drift

Denna kvintett med det sköna namnet säger sig låta som Gbg-regn och citerar Baudelaire på sin hemsida. Vad mer behövs egentligen? Kanske att de losar GAIS-färgerna? Kaospop med kniven på strupen kallar jag det i alla fall. Dramatik och punkkänsla i sann Ebba Grön-anda dristar jag mig till att skriva också. Så blir det när ett bands musik greppar tag om strupen och ruskar om.

www.myspace.com/boysindaband

7 Berget

If I'm not prepared

Berget är Sundsvallskillen Alexander Broberg. Han blottar sitt hjärta via egenskriven musik framförd med bara sin röst och en gitarr. Men inget mer behövs. Den uppenbara referensen är Radiohead i sina mest närgångna stunder, att som färsking jämföras med Thom Yorke måste kännas rätt okej... Men Alexander har verkligen en sanslös närvaro i sin röst. Dessutom sjunger han förtrollande vackra låtar.

www.myspace.com/bergetwashere

8 Lars Wallin & the TribeLars

Silent sea

Min enda bild av didjeridu är från reklamfilmen när en tant stampar sönder en sådan. Men Lars Wallin, med omfattande kopplingar till aboriginer och Australien, lyckas mot all förmodan passa in detta instrument i sin grupp där folkpunk är ledstjärnan. Och det adderar en extra dimension till helheten. Vilket känns välkommet.

www.larswallin.nu

9 Citizen K

Badfinger

Klas Qvist spelar skäggit och jordnära popmusik i den gamla skolan. Inga krusiduller, inget fejk – inga konstigheter. Bara nedstrippade låtar som kan stå av egen kraft. Spröda små karameller att njuta av när höstmörkret sänker sig. Framförallt hans krispiga sångröst imponerar.

www.myspace.com/citizenksweden

10 Susanna Risberg Pop Band

Perfect face

Denna låt har begåvade Susanna Risberg spelat ihop med Svante Thuresson, en ära för en nybörjare i branschen och en värdeutmätare på hennes potential. Susanna pluggar för tillfället musik i Boston, men lovar komma hem i vinter och spela in en fullängdare. Jag gissar att det blir en flyhänt historia.

www.myspace.com/susannarisbergpop

11 Jenny Almsenius

04:45 (hej då)

Göteborgska Jenny Almsenius framför här en konkret och drabbande kärleksfolkvisa, precis så stark som man vill ha den. Kärlek och avsked är ändå det vi människor reagerar starkast på. Flera artister på denna Groove-CD visar tydligt att sparsmakad ljudbild och ett enkelt uttryck är nog så effektivt.

www.jennyalmsenius.se

GIORGANO B.

12 Killer Zeus

Matt Ellis, Budapest

Fyra killar från Hästveda som enligt egen beskrivning inspireras av skånska landsbygden, Luhrsjön, kvinnor, vin, rock'n'roll, amerikanska motorvägsromaner, ungersk kuvasz, vilda västern, popcorn och byacirkus. Med andra ord väldigt medryckande och fin popmusik alltså.

www.myspace.com/KillerZeusMusic

13 Trabant

Rädd som fan

Pop på svenska som skulle få Olle Ljungström att bli både avundsjuk och stolt på samma gång. Trabant från Stockholm skriver smarta och gedigna låtar som växer för varje lyssning. Att de sjunger på svenska är ett väldigt lyckat drag, deras låtar blir väldigt direkta och går inte att värja sig mot.

www.trabant.nu

14 Melodies in Mono

Comfort pills

Max Ekholm från Stockholm som jobbar i musikinstrumentaffär kan sina syntar. Melodies in Mono är nämligen ett soloprojekt där electronican står i centrum. *Comfort pills* är en tre minuter vacker poplåt i syntskrud som värmer i höstkylan där Max lite spröda röst passar in perfekt.

www.myspace.com/melodiesinmono

15 Dufvan

It's all right

I somras skadade Jonas Lyckander sitt huvud och blev av doktorn ordinerad att hålla sig lugn i en månad. Under den perioden skapade han på ett dovt ljudande piano sin bästa musik någonsin. *It's all right* är beviset på att ett internationellt genombrott kan komma inom kort för killen med det stora melodisinet.

www.myspace.com/dufvan

16 Bam Spacey

So slow moves

Melankoliska housemelodier med spår av dubstep, pop, vokalsamplinger och ambient electronica är precis vad Bam Spacey från Norrköping gör hemma i sitt kök. Smart, snyggt och otroligt svängigt från en mångsysslande kreatör.

www.myspace.com/bamspacey

17 Johnny Saturday and the Wolff's

Eric the Sting and Ebba Green

Johnny Saturday and the Wolff's bildades under gymnasieåren i Borås. Numera sitter Jonas Lyden själv hemma i Högdalen, Stockholm och skriver sina nerviga poplåtar. Titeln sätter fantasin i spinn, Musiken innehåller oh oh-körer och saxofon. En komplett låt helt enkelt.

www.myspace.com/johnnysaturdayandthewolffs

Konsertkalendern

Oktober

- 10/10 Mean Streets Parken
- 10/10 Lars Demian Stadsteaterns Föreläsning
- 11/10 Mucc (JP) Brew House
- 11/10 Lars Demian Stadsteaterns Föreläsning
- 12/10 Over The Rainbow (GB) Trädgår'n
- 13/10 Anon Amarth + support Trädgår'n
- 14/10 Joshua Radin (US) Brew House
- 15/10 Street Dogs (US)
+ support: The Part Timers Brew House
- 15/10 The Bear Quartet Trädgår'n
- 17/10 Tiliya Norrby
- 17/10 Anna Järslin Stadsteaterns Föreläsning
- 18/10 Milow (BE) Brew House
- 22/10 Sizzix (JAM) Brew House
- 23/10 Theodor Jensen Parken
- 24/10 Moneybrother Trädgår'n
- 25/10 Alexander Rybak (NO) Lisebergshallen
- 30/10 Motorpsycho (NO) Sticky Fingers, Top Floor
- 30/10 Lars Winnerbäck Lisebergshallen
- 30/10 Cranes (DK) Parken
- 31/10 Emil Jensen Stadsteaterns Föreläsning

November

- 2/11 Ixix (US) + support: Dälek (US) Parken
- 4/11 W.A.S.P. (US) + support Trädgår'n
- 5/11 The Devil Wears Prada (US) + support Brew House
- 6/11 Melissa Horn Söndagskvällen, Borås
- 7/11 First Aid Kit Parken
- 8/11 Phoenix (FR) Brew House
- 8/11 Anna Terzhelms Postersviktare
- 10/11 Anna Terzhelms Postersviktare
- 11/11 Halfmaestro & Chras Brew House
- 12/11 The Living End (Aus) Brew House
- 13/11 Clutch (us) Brew House
- 14/11 Elin Ruth Sigvardsen Stadsteaterns Föreläsning
- 17/11 Behemoth (PL) Scar Symmetry (SE)
Arsis (US) DevilDriver (US) Trädgår'n
- 18/11 Lars Winnerbäck Agnebergshallen, Uddevalla
- 19/11 Five Finger Death Punch (US)
+ Shadows Fall (US) Brew House
- 19/11 Lars Winnerbäck Boråsshallen, Borås
- 19/11 Tingsök Trädgår'n
- 19/11 Perssons Pack Trädgår'n till alla åren
- 21/11 Mala Hirasawa & Jonna Lee Norrby
- 22/11 Laleh Lisebergshallen
- 22/11 Mew (DK) Trädgår'n
- 25/11 Bo Kaspers Orkester Trädgår'n
- 27/11 Avatar Brew House
- 27/11 Milka Soose Parken
- 28/11 Paradise Lost (UK)
+ support: Samael (SU) Brew House
- 28/11 Salem Al Fakir Stadsteaterns Föreläsning
- 29/11 Melissa Horn Lisebergshallen
- 30/11 Sanics (US) Trädgår'n

December

- 4/12 Frank Turner (GB) Parken
  - 5/12 Bad Liver Stadsteaterns Föreläsning
  - 6/12 Ace Frehley (US) Trädgår'n
  - 7/12 Ole (US) Trädgår'n
  - 9/12 Doro (DE) + support Brew House
  - 11/12 Regina Spektor (US) + support:
Jenny Owen Youngs Lisebergshallen
  - 12/12 Jul i Folkhem Järnköpska Kommandet
- 2010
- 1/2 Henry Rollins (US) An evening of spoken word
with Henry Rollins Lisebergshallen
  - 7/2 Stratosferas (FR) Trädgår'n
  - 17/2 The Swell Season (IRE) Trädgår'n
  - 5/3 Fibes, Oh Fibes! Trädgår'n
  - 10/4 Kamelot (US) + support Trädgår'n

PK MUSIK

Förköp:
Ticnet www.ticnet.se 077-170 70 70,
Konserthuset 031-726 53 10,
Postersviktare 031-13 00 80,
Liseberg 031-400 200
samt sedvanliga försäljställen.

www.pkmusik.se

MEW

22 NOV TRÄDGÅR'N

www.mew.se

LALEH

LÖRENSBERGSTEATERN 22/11

www.pkmusik.se

KULTURKLAGET & PK MUSIK PRESENTERAR

DAIO

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 7/12

www.pkmusik.se

PK ticnet

WASP

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 09.11.04

PK ticnet

UNITED STATES ARTIST PRESENTAR

LARS WINNERBÄCK

TURNÉ 2009 FÖRBAND: ANDREAS GREGA

GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN
30 OKT + 31 OKT + 1 NOV KL 20:00

UDDEVALLA AGNEBERGSHALLEN
18 NOVEMBER KL 20:00

BORÅS BORÅSHALLEN
19 NOVEMBER KL 20:00

www.ticnet.se 077-170 70 70 SAMT SEDVANLIGA FÖRSÄLJSTÄLLEN
I SAMBAND MED PK MUSIK. www.pkmusik.se

INTERNET

**LISEBERGSHALLEN
GÖTEBORG 12 DEC**

www.pkmusik.se

LITTLE BRITANNIA & LIVE MUSIC PRESENTERAR

**BO KASPERS ORKESTER
LIVE**

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 25/11

www.pkmusik.se

THEY KEEP KILLING HIM, AND HE KEEPS COMING BACK

**ALICE COOPER'S
THEATRE OF DEATH
TOUR 2009**

Lisebergshallen
Göteborg 14/12

www.pkmusik.se